

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 35.

- Περὶ τῆς καθ' Ὁμηρον ἠθικῆς, ὑπὸ Μ. Παράνικα.
 Ὁ Περονόσπορος, ὑπὸ Ν. Η. Ἀραβανοπούλου.
 Τρεῖς ἀστέρες, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κορνυλίας Α. Πρεβεζιώτου.
 Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.—ΕΠΙΖΩΟΤΙΑ, ὑπὸ Α. Τσιμί.
 Φάσματος ἀρὰ, ὑπὸ Μ. Η. Φιλανθίδου.
 Ἐταιρεῖαι καὶ Σύλλογοι.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.
 Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδαυάκη.
 Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—Ο ΕΡΡΙΚΟΣ IRVING κρινόμενος ὑπὸ τοῦ SARCEY.—ΧΡΟΝΙΚΑ,
 ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου.
 Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.
 Φύρον Μίγδον.
 Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.
 Βιβλιογραφία.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.		ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".	
Ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Γρ. 80	Ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Λ. Τ. 2
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις.	Μετζ. 5	Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις.	Μετζ. 16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.	Φρ. χρ. 25	Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.	Φρ. χρ. 70

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1^{ην} ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδρομῆται ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδῷ Κιουτσούκ Χενδέκ ἀρ. 29, 31.
 καὶ παρὰ τοῖς ἀγαποκρηταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.

Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστελλομένων τῇ διευθύνσει δύο ἀντιτύπων, ὧν τὸ μὲν προώριστα τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τὴν κρίσιν ποιήσαντι.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΑΠΠΑΠΟΡ ΒΗΝ. Πέραν, Σακίτζ 'Αγάτς 21. Κατά πᾶσαν Κυριακὴν πωλήσεις ἐπὶ δημοπρασίᾳ. Ἀγορὰ καὶ φύλαξις ἐπίπλων. Προκαταβολαὶ κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εἶδη ἀρίστης ποιότητος. Γενικὴ χρῆσις τῆς πούδρας Σάουρας Βερνάρ ὑπὸ τῶν φιλοκάλων κυριῶν. Ἀλεξιάδου γάν, Ἀριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕΤΑΞΑ. Ἐν Πειραιεῖ. Ἐξ οἴνου γηγισίου παλαιόν. Ἀπειρία συστάσεων. Ἀντιπρόσωποι Ἀδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.	16	29
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Ἀεπτότατον, μεταξωτόν, υγιεινόν, ὑπὸ τὸ διακριτικὸν σῆμα Ἀγκύρας. Ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του. Ἀποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.	17	30
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. Ὁδὸς Πέραν, ἔναντι τοῦ Ἑλλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Δικασμῆσις φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φαγητὰ ἐκλεκτά. Ὑπηρεσία ἀνελλιπής.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαούδη Γραφικὴ ὄλη. Χάρτης μουσικῆς, Ἐπισκεπτηρίων, Ἰχνογραφίας κτλ. Τετράδια, ΣΥΝΔΙΔΑΚΤΙΚΑ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑ κτλ. Ἐν Γαλιατῶ ὁδὸς Μαχμουδιᾶ Ἀριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλτάν Βαγιαζίτ, Κιοκταϊλέρ-μπασῆ, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, Ἀπαράμιλλος ἐπιτηχία.	20	33
Γ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ. Ὁρολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὀρολογίων. Κατασκευὴ, κοσμημάτων. Κομψότης καὶ εὐθηνία. Γαλατῆ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 35.

ΤΟΜΟΣ Β'.

20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1893.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ ΗΘΙΚΗΣ.

Ἄν ἄριστέειν καὶ ἐπιζήγων ἔμμεναι ἄλλων. Ἰλ. Ζ, 208.

Ἐάν ἐκ πρώτης ὄψεως παραβάλωμεν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐν γένει πρὸς τὴν σημερινήν· ἐάν συγκρίνωμεν τὸν ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον βίον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων, πρὸς τὸν βίον τῶν νεωτέρων λαῶν, παρατηροῦμεν βεβαίως διαφορὰν. Ἐν πρώτοις βλέπομεν θρησκείαν διάφορον τῆς νῦν, πολιτεύματα καὶ καθεστῶτα διάφορα καὶ βίον ἐν γένει ὅπως δῆποτε διάφορον. Μεθ' ὧν ὅμως τὴν διαφορὰν ταύτην, ἀποτελεσμα οὐδὲν τῆς τρισχιλιετοῦς περιόδου ἱστορικῆς ἀναπτύξεως, αἱ καθόλου ἰδέαι, αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων εἶναι αἱ αὐταί, ἀμετάβλητοι, διότι καὶ αἱ γενικαὶ ἰδέαι τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι αἰώνια καὶ ἀμετάβλητοι, ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ τῆ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ πεφυτευμένοι καὶ ἀναπόσπαστοι εἰς τὸ διηνεκές.

Ἀδιάφορον εἰς τὸν φιλόσοφον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον κατὰ τὰ αὐτοῖς παραδεδομένα καὶ πάτρια τὸν Δία, τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς τῶν ἡμεῖς δὲ λατρεύομεν τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρευόμενον ἓνα καὶ μόνον ἀληθῆ Θεόν, παντοδύναμον, πανάγαθον καὶ πάνσοφον δημιουργόν τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐν τῷ χριστιανισμῷ. Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἐδημοκρατοῦντο, ἡμεῖς δὲ ζῶμεν ὡς νεώτεροι ἐν μοναρχίαις. Ἡ ἰδέα τῆς θεότητος μένει πάντοτε ἡ αὐτή, βᾶσις τῆς καθόλου θρησκείας ἀσφαγῆς ἢ ἰδέα τῶν πολιτευμάτων τῶν λαῶν μένει καὶ θά μὲν πάντοτε ἡ αὐτή, ἢ ἐξασφάλις τῆς εὐθυμίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτῶν ὑπὸ οἰονδήποτε τύπον πολιτεύματος. Ἀδιάφορον, ἂν ὁ βίος τῶν ἀρχαίων περιεῖχεν ἔθιμά τινα ἀπρόδοντα τοῖς ἡμετέροις

ἢ διάφορα αὐτῶν· ἢ χρηστότης τῶν ἠθῶν, ἢ εὐποιία, ἢ πίστις, ἢ ἀρετὴ ἐν γένει, ἢ οὐσία ἐνὶ λόγῳ μένει πάντοτε ἡ αὐτή, ὁ ἄνθρωπος μένει κατ' οὐσίαν ὁ αὐτός, αἱ γενικαὶ ἰδέαι τῆς θρησκείας, τοῦ πολιτεύματος, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἶναι κατ' οὐσίαν αἱ αὐταί, ἀμετάβλητοι καὶ αἰώνια, ὡς αἱ μεγάλα ἰδέαι εἶναι αἰώνια.

Καὶ τὰς γενικὰς ταύτας ἰδέας τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὁμολογουμένως οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες κατενόησαν καὶ προσεπάθησαν νὰ πραγματοποιήσωσιν ἐν τῷ βίῳ. Εἶναι πανθομολογούμενον, ὅτι οἱ Ἑλληνες ἐν τῇ ἕπ' αὐτῶν δημιουργηθείσῃ φιλοσοφίᾳ, πρώτιστα καὶ μάλιστα ἐζήτησαν τὸ ἀληθές· ἐζήτησαν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ φύσει πρώτον προσπαθῆσαντες νὰ εὗρωσι τὴν γένεσιν τοῦ παντός, τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ θεῷ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσι· καὶ αὕτη εἶναι ἡ μεγίστη ὑπηρεσία εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ὅποιαν ἡ ἑλληνικὴ διάνοια διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀνέλαβε νὰ ἀνυψώσῃ· κατὰ τὸν παρόντα μάλιστα αἰῶνα ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀξιοῦσι νὰ ἀγωσι πᾶσαν τὴν ἕψ' ἡλίον. Ὁ δὲ μέγας Πλάτων διὰ τῆς διαλεκτικῆς αὐτοῦ καὶ ὁ μέγιστος μαθητὴς αὐτοῦ Ἀριστοτέλης τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσι ἐζήτησαν καὶ διὰ τοῦ συλλογισμοῦ ἐσυστηματοποίησαν διὰ παντός. Ἐν τῇ Καλλιτεχνίᾳ οἱ Ἑλληνες ὤρισαν κατὰ τὸν ἀρίστον τεχνοκρίτην Winkelmanν διὰ παντός τοὺς νόμους τοῦ καλοῦ, διὸ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὰ ἔργα τῆς σμῆλης τοῦ Φειδίου καὶ τῆς λοιπῆς χορείας τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν θεωροῦνται πρότυπα καὶ ἔργα ἀπαράμιλλα. Τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην ἀγαθοῦ, ἢν ὁ δαιμόνιος νοῦς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀρίστωνος ἐταύτισε τῷ θεῷ, τὸ ἀγαθόν, λέγω, οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἑλλάδος, ὁ Σωκράτης, ἰδίᾳ δὲ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν ὤρισαν σκοπὸν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου, βᾶσιν τῶν κοινωνιῶν. Τὴν τριάδα ταύτην τῶν ἰδεῶν, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, οἱ ἀρχαῖοι ἐθεράπευσαν κατὰ τὸ δυνατόν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, προσεπάθη-

σαν να πραγματοποιήσωσιν ως αποδεικνύουσι τὰ ἔργα τῆς φιλοσοφίας, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τὰ ἠθικὰ αὐτῶν συγγράμματα.

Ἐκτοτε ἡ παρά τοις Ἕλλησι συστηματικὴ αὕτη θεραπεία τῶν ιδεῶν ὤρισθη ἢ μὲν ὀρθὴ καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐμπρέπουσα, καὶ ἐκ τῆς θεραπείας ταύτης προέκυψεν ἡ σημερινὴ καλλιέργεια τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἢ τῆς φιλοσοφίας ἐν ταῖς διαφόροις αὐτῆς αἰρέσεσι καὶ σχολαῖς, ἢ πρόοδος τῶν ὀραίων τεχνῶν καὶ ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις, ἥς τὰς βάσεις ἔθεντο μὲν οἱ ἠθικολόγοι τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐτελειοποίησε δὲ ὁ χριστιανισμὸς. Θαρροῦντως λοιπὸν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰς βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ ἔθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων ἐκείνων οἰκοδομεῖται καὶ ἀνεγείρεται ἀπ' αἰῶνων τὸ περικαλλές μέγαρον τοῦ νεωτέρου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Μεθ' ὑπερηφανείας δὲ δυνάμεθα ἡμεῖς οἱ ἐπόμενοι ἐκείνων γὰρ εἰπώμεν, ὅτι τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀνθρωπιστικὰς ιδεὰς ἀπαντῶμεν κατὰ πᾶν βῆμα ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀρχίσωμεν, ὁ τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ἐλληνικῶν γραμμῶν σημασιόφορος, ὁ Ὀμηρος, οὐ μόνον τούτων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς εἶναι ὁ πρῶτος μύσθης καὶ διδάσκαλος.

Ἄλλ' ὁ Ὀμηρος, δύναται τις εἰπεῖν, ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν τρισχίλια περίπου ἔτη· πῶς δύναται νὰ διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ἠθικὴν μετὰ παρέλευσιν τοσούτων αἰώνων; Πῶς δὲ πρέπει ἡμεῖς σήμερον μετὰ παρέλευσιν τοσούτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ μελετῶμεν μετὰ καρποφορίας καὶ ὠφελείας τὰ ποιήματα αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Τὸν καλλίτερον πρὸς τοῦτο τρόπον παρέχει ἡμῖν ὁ Μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, μέγας διδάσκαλος καὶ παιδαγωγός, ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς. Ἐν τῷ γνωστῷ αὐτοῦ συγγράμματι, τῇ Παραίνεσει πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἂν ἐκ τῶν ἐλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων, ὁ φωστὴρ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας συμπάσης συμβουλεύει τοὺς νέους χριστιανοὺς μαθητὰς πῶς νὰ σπουδάζωσι τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ πολυθεΐα, καίτοι καταβεβλημένη ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, ἠσπαιρεν ἀκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν Ἰουλιανῶν καὶ Λιβανίων· ἦτο ἀναγκαῖον, ἵνα προφυλάξῃ τοὺς νέους ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις συγγράμμασι μύθων τῆς εἰδωλολατρίας.

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς δεῖξας πρῶτον, ὅτι εἶναι ὠφέλιμα τὰ μαθήματα τῆς ἔξω σοφίας, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν ἐλληνικὴν καὶ μὴ ἐκκλησιαστικὴν παιδευσιν, λέγει ἀκολούθως πῶς πρέπει νὰ μεταλαμβάνωσιν αὐτῶν οἱ νέοι. «Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἀχρηστον ψυχαῖς μαθήματα τὰ ἔξω διὰ ταῦτα, ἱκανῶς εἰρηται, ὅπως γὰρ μὴν αὐτῶν μεθεκτέον ἡμῖν, ἐξῆς ἂν εἴη λέγειν. Πρῶτον μὲν οὖν τῆς παρὰ τῶν ποιητῶν (ἴν' ἐνταῦθεν ἄρξωμαι, ἐπεὶ παντοδαποὶ τινες εἶσι) μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσδέχων τὸν νοῦν· ἀλλ' ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ἢ λόγους ἡμῖν διεξίωσιν, ἀγαπᾶν τε καὶ ζηλοῦν καὶ ὅτι μάλιστα πειραῖσθαι τοιούτους εἶναι· ὅταν δὲ ἐπὶ μοχθηροῦς ἀνδρας ἔλθωσι, τὴν μῆμσιν ταύτην δεῖ φεύγειν, ἐπιφρασσομένους τὰ ὄτα

οὐχ ἦπτον ἢ τὸν Ὀδυσσεά, φασὶν ἐκεῖνος, τὰ τῶν Σειρήνων μέλη· ἢ γὰρ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν λόγων συνήθεια ὁδός τις ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα. Διὸ δὴ πάσῃ ψυχαῖ τὴν ψυχὴν τηρητέον μὴ διὰ τῆς τῶν λόγων ἠδονῆς παραδεξάμενοι τε λάθωμεν τῶν χειρόνων, ὥσπερ οἱ τὰ δηλητήρια μετὰ τοῦ μέλιτος προσδέμενοι. Οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοῖς ποιητὰς οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρόντας ἢ μεθύοντας μμιουμένους, οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται· πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τε διαλεγόμενοις προσέξομεν καὶ μάλισθ' ὅταν περὶ πολλῶν αὐτῶν διεξίωσι καὶ τούτων οὐδ' ὁμοιοῦντων¹ Ἰδοὺ σοφωτάτου παιδαγωγοῦ διδασκαλία. Ἰδοὺ νοθεσία ἀρίστου διδασκάλου περὶ τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας. Καὶ τίς ἄλλη εἶναι σήμερον ἡ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, εἰ μὴ ἡ τοιαύτη παιδευτικὴ μέθοδος, καθ' ἣν ὀφείλομεν οἱ διδάσκαλοι νὰ μεταδίδωμεν τοῖς μαθηταῖς μόνον τὰ σοφὰ παραδείγματα, νὰ ἀποφεύγωμεν δὲ τὰ κακὰ ὡς δηλητηριώδη; Περὶ δὲ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου ἰδίᾳ ὁ Μέγας Βασιλεὺς λέγει· «Ὡς δ' ἐγὼ τινος ἠκούσα δεινοῦ καταμαθεῖν ἀνδρὸς ποιητοῦ διάνοιαν, πᾶσα μὲν ἡ ποιήσις τῷ Ὀμήρῳ ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέροι, ὅ,τι μὴ πάρεργον»². Τὴν ποιήσιν λοιπὸν τοῦ Ὀμήρου, ἥτις πᾶσα ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος καὶ πάντα τῷ Ὀμήρῳ πρὸς τοῦτο φέροι, πρὸς τὸν ἔπαινον ὀπλονότι τῆς ἀρετῆς, κατὰ τὸν μέγαν διδάσκαλον, τὴν ποιήσιν ταύτην καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα συντόμως θέλομεν ἀναλύσει, ἵνα δεῖξωμεν, ὅτι πράγματι πᾶσα εἶναι ὁ ἔπαινος τῆς ἀρετῆς καὶ ὅλα τὰ λεγόμενα τοῦ ποιητοῦ, πλὴν τῶν παρεργῶν, φέρουσιν εἰς τὸν ἔπαινον αὐτῆς.

Ἐπόμενοι τῷ ἱερῷ λογίῳ «ἀπὸ Θεοῦ ἀρχεσθαι δεῖ» ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἠρώων αὐτοῦ εἶναι πολυθεϊκὴ καὶ παράλογος. Ἐὰν ὅμως ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τῶν ἐκείνων καὶ λάθωμεν μόνον τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέαν, εὐρίσκομεν τοὺς ἦρωας εὐσεβεῖς. Οἱ ἦρωες ἦσαν πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν λίαν εὐσεβεῖς θεωροῦντες αὐτοὺς ἡγεμόνας τῶν πάντων, ἑαυτοὺς δὲ ὑποχείριους αὐτῶν, πάντα παρὰ τῶν θεῶν προσδοκῶντες. Πάντα κατ' αὐτοὺς ἐν γούνασι θεῶν κείνται, διὸ ἐπειρῶντο διὰ θυσιῶν καὶ τῶν τοιούτων νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτοὺς. Εἰς τοὺς θεοὺς ὀφείλον νὰ θαρρῶσι καὶ πείθωνται καὶ τὰ προστεταγμένα νὰ τελῶσιν· ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει τῇ Ἀθηνᾷ καταβάσῃ, ἵνα λύσῃ τὴν ἔριν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

«γρῆ μὲν σφοῖτερόν γε, θεᾶ, ἔπος εἰρύσασθαι, καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον ὅς κε θεῶς ἐπιπέθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.»
Ἰλ. Α, 216—218.

διὰ τοῦτο πολλὴ ἐφοβοῦντο μὴ ἐπισπάσωνται τὴν ὀργὴν αὐτῶν· διότι οἱ θεοὶ ὀργιζόμενοι ἐπισημον τοῖς ἀνθρώποις κακὰ, ὡς καὶ τοῖς ὀλιγοῦσιν τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ὁμοίων. Ὁ Βελλεροφόντης, ἀπεχθεὶς τοῖς

1) Βασιλείου τοῦ Μεγάλου παραίνεσις κτλ. κεφ. Ζ'.
2) Αὐτόθι κεφ. Ι.

θεοῖς γενόμενος, ἐπλανᾶτο μόνος τρυχόμενος εἰς πεδίου τὸ Ἀλφειῶν·

ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθητο πᾶσι θεοῖσιν, ἦ τοι ὁ κάπ' ἐδῶν τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἄλγστο, ὃν θυμὸν κατέδων, πᾶτον ἀνθρώπων ἄλσειων.
Ἰλ. Ζ, 200—2.

Εἰς τοὺς τολμῶντας νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ θροσύνωνται βαρείας τὰς ποινὰς ἐπέφερον. Αἱ Μοῦσαι ἐτύφλωσαν τὸν Θάμυρον, διότι ἐτόλμησεν αὐθαδέστερον ἢ κατ' ἀνθρώπον νὰ ἀγωνισθῆ πρὸς αὐτάς, καὶ τὸν εὐτέρησαν τῆς μουσικῆς. Ἰλ. Β, 594—600.

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐπίστευον; ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ κατέβαινον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπλανῶντο, ἵνα βλέπωσι τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὕβριν, τὴν ἀνομίαν καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, τὴν ξενίαν καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν.

Οἱ ἦρωες ὤμνουν εἰς τοὺς θεοὺς αὐτῶν, θυσίας προσέφερον, βωμοὺς ἵδρουν ἐν τε ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς οἴκοις. Καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἐτίμων καὶ ἐσέβοντο, τὴν δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀτιμίαν ἐνόμιζον πολλῶν δεινῶν παραίτιον. Χεῦσθην τὸν ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀγαμέμνων ἠτίμασε καὶ πολλὰ ἠπειλῆσε δεινὰ μὴ δεξάμενος τὰ λῦτρα καὶ μὴ σεβασθεὶς τὰ στέμματα τοῦ θεοῦ. Ὁ Ἀπόλλων τῶν ἀρῶν τοῦ ἱερέως ἀκούσας ἐπεμψε λοιμὸν τοῖς Ἕλλησι, νόσον βροτολογιόν, ἐξ ἧς πολλοὶ ἐθνῆσκον. Ἰλ. Α, 26—53.

Ἐκ τούτων καὶ ἄλλων πολλῶν ἀποδεικνύται, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ Ἕλληνες λίαν εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἦσαν. Ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἐφρόνουσιν, ὅτι ἡ μοναρχία εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ ὅτι εἰς μοναρχίᾳ, εἰς κοίρανος καὶ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἀρχῇ· ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τοὺς Ἕλληνας·

οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεὺς, ὃ ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω [σκήπτρον τ' ἦδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ].
Ἰλ. Β, 204—6.

Μετὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον καὶ τοὺς ἀρχοντας εὐσεβίαν τῶν ἠρώων ἐρχόμεθα εἰς τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς. Τοὺς γονεῖς μεγάλως ἐτίμων οἱ ἦρωες ὑπεικόντες αὐτοῖς ἐν πᾶσι καὶ καυχώμενοι μάλιστα ἐπὶ ἐνδόξοις πατράσιν. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσημνύετο ἐπ' ἀγαθῷ πατρὶ, τῷ Πηλεΐ, καὶ μητρὶ θεᾷ τῇ Θέτιδι. Ἰλ. Φ, 109. Πάντες δὲ προσεπάθουν, ἵνα μὴ κατασχύνωσι τὸ γένος τῶν πατέρων, ἀλλὰ νὰ γείνωσι ταῖς ἀρεταῖς ἐφάμλλοι ἐκείνων. Ὁ Ἰππόλοχος αὐτὰ διέτασσε τὸν υἱὸν τοῦ Γλαῦκος εἰς Τροίαν ἀπερχόμενον «αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, μηδὲ γένος πατέρων ἀσχυνέμεν». Ἰλ. Ζ, 206—211. Ἐκ δὲ τῆς στοργῆς πρὸς αὐτοὺς ὠρκίζοντο εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἔτι. Ὁ Πρίαμος ἐπὶ τῷ νεκρῷ τοῦ Ἐκτορος ὠρκίζε τὸν Ἀχιλλεῖα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πηλέως. Ἰλ. Ω, 486—504.

Καὶ οἱ γονεῖς ἀφ' ἑτέρου σφόδρα φιλοστόργως εἶχον πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν, μεγάλως δ' ἐλυποῦντο, ὅταν οἱ υἱοὶ αὐτῶν φονευόμενοι εἰς τὸν πόλεμον δὲν ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πατρίδα. Ὁ γέρον Λαέρτης, πατὴρ

τοῦ Ὀδυσσεως, ὅτε ἠκούσε παρ' αὐτοῦ ὑποκρινομένου, ὅτι δὲν γνωρίζει ποῦ εὐρίσκειτο, στεναζῶν καὶ κόνιν γῆρας εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκλαίει λέγων·

ὡς φάτο, τὴν δ' ἄγχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν χεῦατο κακ' κεφαλῆς πολέτης ἀδινὰ στεναχίζων.
Ὀδ. Ω, 315—7.

Εὐτυχῆ ὑπελάμβανον τὸν ἔχοντα ἀγαθοὺς υἱοὺς, ὡς τὸν Νέστορα, ὅστις εἶχεν υἱοὺς συνετοὺς καὶ μαχημοὺς·

ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγγχεσιν εἶναι ἀρίστους.»
Ὀδ. Δ, 209—211.

Οἱ παῖδες ὀφείλον νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς καὶ νὰ ἀποδίδωσι τὰ τροφεῖα τοῖς γονεῦσι γηράσκουσι· τοὺς δ' ἀσεβοῦντας πρὸς τοὺς γονεῖς ἐτιμῶρουσιν αἱ τοῦ Ἄδου θεαὶ Ἐρινύες, συνήθως τοὺς πατραλοίας καὶ μητραλοίας καταδιώκουσαι. Ὁ Ἰππόβοος πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ ἀποθνήσκων ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἀπέδωκε τὰ θρέπτρα τοῖς τοκεῦσιν·

... ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῦ πέσε πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ, τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐρίβωλακος, οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, ...
Ἰλ. Ρ, 300—2.

Ὅτε ὁ Φοῖνιξ ἠσέβησε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύντορα, οὗτος κατηράσθη αὐτοῦ ἐπικαλούμενος τὰς στυγεράς Ἐρινύς, οἱ δὲ θεοί, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Περσεφόνη ἐξετέλεσαν τὴν κατάραν·

«... πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀσθεῖς πολλὰ κατηράτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' ἐρινύς, μὴ ποτε γούνασιν ὄσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς, Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα.»
Ἰλ. Ι, 453—7.

Καὶ τὰς συζύγους αὐτῶν οἱ ἦρωες ἠγάπων κατὰ τὸ πρέπον. Μίαν γυναῖκα, κουριδίην ἄλοχον, εἶχον κατ' ἐπαινετὸν ἔθιμον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς μόνον σχεδὸν οἱ Ἕλληνες, κακὸν δ' ἔθεάζουν τὸ παλλακίσι συνευνάζεσθαι. Ἰλ. Ι, 449—453, Ὀδ. Α, 428—433. Αἱ γυναῖκες παρ' Ὀμήρῳ κατώτεραι μὲν τῶν ἀνδρῶν φαίνονται ἐπ' εὐψυχία καὶ ῥώμῃ, ἀλλ' ὅμως αἰδήμονες καὶ κόσμαι τὰ μάλιστα ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐπιμελούμεναι τῶν κατ' οἶκον πραγμάτων καὶ προσδέχουσαι τοῖς εἰς τὸ ψῦλλον αὐτῶν προσιδιάζουσιν. Ὁ Πηλέμαχος λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ Πηνελόπῃ·

ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὀδ. Α, 356—9.

Μέγα εὐτύχημα ἔθεάζουν τῆς γυναικὸς καὶ νύχοντο μάλιστα τῇ μήπω τοῦ γάμου γευσαμένη νεάνιδι ὁμοφροσύνῃν καὶ οἶκον. Ὁ Ὀδυσσεὺς νύξαστο τῇ

Ναυσικάρα, θυγατρί του Άλκινόου, βασιλέως των Φαίακων, άνδρα, όμοφροσύνην και οίκον, την των συζύγων δηλονότι όμόνοιαν.

σοι δε θεοί τόσα δοΐεν, όσα φρεσὶ σῆσι μνοινοίχες, άνδρα τε και οίκον, και όμοφροσύνην όπάσειαν έσθλήν· ου μιν γάρ του γε κρεΐσσον και άρειον, η θθ' όμοφρονοντε νοήμασιν οίκον έχητον άνηρ ήδε γυνή· πόλλ' άλγεα δυσμενέεσσιν, χάριματα δ' εύμενέτησι, μάλιστα δε τ' έκλυον αυτοί.»

Όδ. Ζ, 180—5.

Πολλοί δε περιδοχοί γυναίκες εγένοντο, η Ανδρομάχη του Έκτορος σύζυγος, η Πηνελόπη του Όδυσσεως και έτεραι. Της σάφρονος μάλιστα Πηνελόπης περιμενούσης τον Όδυσσεά, ενφ' εζητον αυτην οι μνηστήρες και την περιουσίαν αυτου κατήσθιον, και ακάμπτου μενούσης, το κλέος φθάνει εις ουρανόν, καθως του δικαιου βασιλέως, εφ' ου η γη πάντα τ' αγαθά φέρει και η θάλασσα, οι δε άνθρωποι ευδαιμονες γίνονται. Όδ. Ι, 107—114.

Έν γενει δε πλην των μυθικώτερον περι Καλυψους και Κίρκης ειρημένων, αι θνηται ηρωίται φοβούμεναι την επιδημιον φήμην την σωφροσύνην ησκουν και ειργάζοντο ότι μάλιστα.

Μ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ.

(Ακολουθεΐ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Έρχόμενοι λοιπόν εις την θεραπειαν της νόσου εξετάζομεν αυτην εν ιδίοις κεφαλαίοις και εκτιθέμεθα τα διάφορα μέσα δι' ών η θεροπεια τελείται, δια των

Θειϊκων αλάτων.

Παρατήρησάν ινες ότι οι δια του μίγματος της ασβεστού μετά του θειϊκου χαλκου θεραπευόμενοι άμπελωνες διετήρουν τα φύλλα των, ενφ' αι άλλαι άπ' εναντίας έχανον ταυτα· εκ τούτου λοιπόν εύκόλως την ενεργειαν του θειϊκου τούτου χαλκου διεϊδον, όστις, διαλυόμενος εντός της επί των φύλλων εύρισκομένης σταγόνας ύδατος προδ της βλαστήσεως των γονιδίων μεγάλως την άμπελον προφυλλάττει, την των γονιδίων, τούτων βλάστησιν έμποδίζων· ως τε η χρῆσις τούτου προφυλακτικη μάλλον τυγχάνει, καθ' ότι εφαρμοζόμενου τούτου μετά την βλάστησιν και την του μικηλίου ανάπτυξιν ωφέλεια πολυ ηττον προσγίνεται. Μεταχειρίζονται δε τον θειϊκόν τούτον χαλκόν εφαρμοζόντες η την εν τῷ ύδατι αυτου διάλυσιν, η την μετά της ασβεστού αυτου άνάμιξιν.1

1) Οί μιν π. χ. μετεχειρίσθησαν τῷ θεϊκῷ εφαρμοζόντες τούτου διὰ πολυαριθμων θειϊκων, άλλ' άνευ ουδενος σχεδόν αποτελεσματος, οι δε μίγμα θείου και ασβεστού κτλ. άνευ επίσης αποτελεσματος. Τὰ μάλλον αποτελεσματικὰ εθεωρήθησαν τὰ μετά του θειϊκου χαλκου μίγματα, ασβεστού, άμμωνίας κτλ.

α'. Απλή διάλυσις.

Υπό την μορφήν ταύτην ο θειϊκός ούτος χαλκός είναι λίαν δραστήριος, προσβάλλει μάλιστα ενίοτε και τα φύλλα της άμπελου· τούτου ένεκα μεταχειρίζονται τούτον εις ελαχίστας δόσεις π. χ. 1/2 χγρ. εντός 1000 χγρ. ύδατος δια της διαλύσεως του όποιου ραντίζονσι τας άμπελους. Έπειδή όμως η επί των φύλλων έναποτιθεμένη ελαχίστη ποσότης, ως εκ της μικράς δόσεως του θειϊκου χαλκου προερχομένη, πλυνομένη υπό των βροχών και δρόσων ουδέν ίκνος αυτης αφήνει, ως εκ τούτου ενόμισαν καλόν την χρῆσιν του εν λόγω άλατος εις μεγαλειτέρας ποσότητας π. χ. 1—3 επί τοις 0/100.

Ο προς διάλυσιν θειϊκός χαλκός δέον να η καθαρός, καθ' ότι δραστηριώτερος των μετά του σιδήρου και ψευδαργύρου αυτου μιγμάτων θεωρείται, ών τινων η ύπαρξις δια του εξῆς προχειρου μέσου καταδεικνυται· αν εις την εντός του ύδατος διάλυσιν του θειϊκου χαλκου χύσωμεν μικράν τινα ποσότητα ασβεστίου γάλακτος βλέπομεν σχηματιζόμενον ώραϊον κυανούν χρώμα, όπερ μεταβάλλεται εις κυανούν σκωριώδη δεικνύον την ύπαρξιν του θειϊκου σιδήρου, και εις λευκόν ακάθαρτον την του θειϊκου ψευδαργύρου.

Πλην της απλής ταύτης του θειϊκου χαλκου διαλύσεως μεταχειρίζονται και την μετά της ασβεστού άνάμιξιν εκ της ένώσεως των όποιων προκύπτει ο

β'. Βορδιγάλλιος πολτός.

(Boullie bordelaise).

Ο πολτός ούτος είναι ο μόνος κατά του περονοσπόρου της άμπελου και των λοιπών υπό των περονοσπορίων προξενουμένων ασθενειών μεταχειριζόμενος. Ούτος μίγμα του θειϊκου χαλκου και ασβεστίου γάλακτος ών, μεταβάλλει τον χαλκόν εις υδροξειδιον τούτου, ενεργόν κατά της των γονιδίων βλαστήσεως.

Έκ των προταθεισών δε ποσοτήτων προς σχηματισμόν του πολτου τούτου ως μάλλον αποτελεσματικα θεωροϋνται αι εξῆς, ως και ημεϊς θερμοϋς συνιστώμεν

Table with 3 columns: substance, amount, and unit. Row 1: θειϊκου χαλκου, 2, μέρη. Row 2: ασβεστού (μη σβεσθείσης), 1, μέρη. Row 3: ύδατος, 100, μέρη.

Τούτων δοθέντων ιδωμεν τον τρόπον της παρασκευής του πολτου τούτου, όστις γίνεται ως εξῆς:

Διαλύομεν άφ' ένός τον θειϊκόν χαλκόν εντός 95 όκ. ύδατος, σβένοντες άφ' έτέρου τα τεμάχια της ασβεστού εντός των υπολειπομένων 5 όκ. του ύδατος· είτα την διάλυσιν ταύτην χέομεν εις την του θειϊκου χαλκου κατά μικρόν, αναμινύοντες διαρκώς το μίγμα, όπερ έχει λαμπρόν κυανούν χρώμα· δέον δε η

1) Ο θειϊκός χαλκός η κυανούν βιτριόλιον εστὶ σώμα κρυσταλλούμενον εις πρίσματα έτεροκλινῆ βάσεως παραλληλογράμου, έχοντα ώραϊον κυανούν χρώμα· διαλυτός εν τῷ ύδατι εις β μεταδίει τὸ έαυτου χρώμα και γένειν στυπτικὴν και δυσάρεστον. 2) Ασβεστόν 1 μέρος έννοσ' μεν την καθαράν και άμιγῆ. Πλην της μη σβεσθείσης μεταχειρίζονται και την εσβεσμένην, ότε η ποσότης της λίαν διαφέρει· κατά τον κ. Μιλαρδέ δέον να μεταχειριζόμεθα ασβεστού εσβεσμένης και εν ζωμίδει καταστάσει εύρισκομένης ποσότητι πενταπλασίονα της μη τοιαύτης.

διάλυσις του θειϊκου χαλκου να γίνεται εντός δοχείων μη υπό τούτου προσδελπτών, εντός βυτίων1 π. χ.· προς ταχυτέραν δε τούτου διάλυσιν προτεινομεν το εξῆς μέσον· ποσότητά τινα του ύδατος θερμαινομεν (π. χ. 2 όκ.) εντός της όποιας χέομεν τον θειϊκόν χαλκόν και είτα την λοιπήν του ύδατος ποσότητα, αναμινύοντες διαρκώς το μίγμα, μεθ' ο την διάλυσιν της ασβεστού.

Δέον δε πάντοτε την ασβεστον εντός του θειϊκου χαλκου να χέομεν, ουδέποτε το εναντίον πράττοντες, καθ' ότι εν τοιαύτη περιπτώσει, κατά τον κ. Gayon, συνεπειά θερμοτήτος εκ της αποσβεσεως της ασβεστού προερχομένης, το κυανούν καθίζημα του υδροξειδιου του χαλκου μεταβάλλεται εις οξειδιον μέλαν, αδιάλυτον εν τε τῇ σταγόνη της βροχής και τῇ της δρόσου, και επομένως άχρηστον.

Χρῆσις του Βορδιγαλλίου πολτου.

Η εφαρμογή τούτου δέον να γίνεται εν καλῷ και ήρέμῳ καιρῷ· δέον επίσης κατά την εφαρμογήν το μίγμα να η όμοειδές· πλην τούτων προσέτι το μίγμα δέον να εξέρχεται ως λεπτοτάτη και πυκνή βροχήν και τέλος δέον τās άνω μόνον του φύλλου επιφανείας να ραντίζομεν. Η ποσότης του πολτου τούτου κατά μνηριόμετρον, ει και ποικίλλει κατά τον βαθμόν της ασθενείας και της εποχής της εφαρμογῆς, άνέρχεται μέχρι 300 όκ.

Έποχή και αριθμός ραντίσεων.

Ο αριθμός των δια του Βορδιγαλλίου πολτου ραντίσεων της άμπελου άνέρχεται εις τρεις, ως εξῆς:

Το πρώτον το και προφυλακτικόν δέον να γίνεται και όταν ακόμη δυσμενή είσι τα μετεωρολογικά φαινόμενα προς ανάπτυξιν τούτου· λήγει δε τούτο κατά την 10 Μαΐου η άργότερον 1 Ιουνίου.

Το δεύτερον το και σπουδαιώτερον δέον να εφαρμόζηται μετά μεγαλειτέρας επιμελείας, ότε και η ποσότης του πολτου δέον να η άφθονωτέρα· ως εποχή δε κατάλληλος θεωρείται εκείνη, καθ' ην οι καρποί είσι δεμένοι, μικρόν δηλ. μετά την άνθησιν, όστε ενι λόγω τούτο λαμβάνει χώραν μετά παρέλευσιν τριών εβδομάδων η το πολυ μινός, από του πρώτου.

Πλην τούτων ενίοτε αναγκαϊον θεωρείται και τρίτον όπερ λαμβάνει χώραν μετά παρέλευσιν ένός η ένός και ημισέως μινός από της του άμέσως προηγούμενου (15—20 Ιουλίου εις τα μεσημβρινά, 10—20 Αυγούστου εις τα βόρεια της Γαλλίας).

Έθεώρησάν τινες, πλην των τακτικών τούτων, ως αναγκαϊαν και την χρῆσιν συμπληρωματικών τινων, όπερ γίνονται μεταξύ του πρώτου και δευτέρου η και μετά το τρίτον· άλλ' όπως εάν η το τελευταϊον δέον να εφαρμόζηται 20 ήμερας προ του τρυγητου

Πλην του Βορδιγαλλίου τούτου πολτου επρότεινάν τινες και την χρῆσιν διαφόρων άλλων ένώσεων του θ. χαλκου· π. χ. τον άμμωνιοϋχον χαλκόν κτλ. και τα όποια, καιτοι κατά του περονοσπόρου ως

1) Πλην του της διαλύσεως τούτου μέσου συνιστάται και το εξῆς· θέτομεν τον θειϊκόν χαλκόν εντός πανίνου σακχίου όπερ βυθίζουσι κατά το ήμισυ εντός βυτίου πλήρους ύδατος, όπερ λίαν ταχέως διαλύει τον θ. χαλκόν.

ποϊάν τινα επιδρασιν έχοντα άπεδείχθησαν, άλλ' ένεκα διαφόρων αιτίων εις άχρηστίαν περιέπεσαν.

Προς εφαρμογήν των ραντίσεων τούτων έννοείται, ότι απαιτοϋνται διάφορα εργαλεία οίαι π. χ. αι ραντιστικάι άντλίας η σύριγγες οι ψεκαστήρες κτλ. ά επί τούτω πωλοϋνται εν διαφόροις της Ευρώπης οίκοις. Πλην των υγρών τούτων οϋσιών, ών την περιγραφήν ηδη έποιησάμεθα, χρῆσιν ποιούνται και μιγμάτων διαφόρων οϋσιών εν κόνει. ως π. χ. μίγμα θειϊκου χαλκου και θείου εις ποσότητας τās εξῆς:

Table with 2 columns: substance, amount. Row 1: Θειϊκός χαλκός, 5, μέρη. Row 2: Θείου, 100, μέρη.

η της κόνεως του Skawinski, ήπερ μίγμα θειϊκου Χαλκου μεταθείου οϋσα περιέχει και κόνιν γαιάνθρακος1.

Τα διάφορα ταυτα μίγματα, ει και, κατά τās πρώτας του περονοσπόρου αναπτύξεις, μεγάλως επιδρῶσι, ουχ ηττον όμως και μειονεκτημάτων ουκ όλίγων δεν στεροϋνται διότι μη καλώς επί των φύλλων προσκολλούμενα λίαν εύκόλως υπό τε των άνέμων και των βροχών παρασύρονται.

Ανεξαρτήτως τούτων των μειονεκτημάτων η κόνις του Skawinski είναι λίαν εν χρῆσει σήμεραν κατά τε του Ωιδίου και του Περονοσπόρου, πωλουμένη εντός σάκκων 100 kg. φέροντων το όνομα του κατασκευαστου.

Τοιαυτα λοιπόν τιγχανουσι τα προς καταπολέμψιν της ασθενείας ταύτης μέσα περι ης κάπως επεκτάθημεν, καθότι γνωστή παντου σχεδόν τυγχάνει.

Montpellier, τῇ 24 Μαΐου. 1893.

N. H. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ.

Καταδύεται ο άδαμαντόχρυσος Φοίβος εις βάθη θαλάσσης εύρείας, ήτις τους άχανείς κόλπους εκτείνει, ανοπομόνως παλλομένους, όπως στοργικώς αυτόν περιπτύξεται· εν φ' δ' εκείνος βραδεί και μεγαλοπρεπει βήματι προς αυτην χωρει, ο σιγηλός γέλως, ο σπινθηρίζουσαν επί την φύσιν προχέων φαιδρότητα, κατά την θαλπεράν εκείνην της ήμέρας ώρχν, καθ' ην, ως ο Θεός από των άθεάτων Αυτου κρηπίδων, από του κέντρου του διαυγους κρυσταλλίνου θόλου, ο ζειδωρος εκείνος γέλως, επί της αστραπηβόλου πλην κεκμηκυίας ήδη του φωστήρος μορφῆς, προς γλυκύν ύπνον κλινούσης, αποβάινει ώχρόν μόνον γαλήνης μειδίωμα.

Και τα υπερθεν επιπλέοντα· άχρσα κύματα των δροσερών άνέμων, άπερ η στοργική Παντοδυναμία δια του λόγου Αυτης, του δημιουργου και νομοθέτου λόγου, του εις τα ότα του αναισθητου μηδενός εν τῇ κοσμογονία ήχίσσαντος, ώρισεν ίνα, άένναα και άπέ-

1) Cours complet de Viticulture, par M. Foëa σελ. 545.

ραντα, παλιρροῦντα ἔστιν ὅτε, ἀλλὰ μηδέποτε τῶν ὀρίων, ἃ μόνος ὁ Ὀροθέτης οἶδε, ἐκχειρίζοντα, μεσολαβῶσι μεταξύ ἡμῶν καὶ τοῦ πυροχρύσου ἡλίου καὶ διὰ τῆς δρόσου αὐτῶν, ἐλαττώσι τὸ καῦμα τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἀκτίνων, μηδ' ὅλως κρύπτοντα ἀφ' ἡμῶν τὴν θεοειδῆ τοῦ κάλλους αὐτοῦ αἴγλην, τὰ κύματα ταῦτα τὰ ἀόρατα βιαιότερον πως κυλιόμενα νῦν ὅτε ὁ θεοειδὴς τῆς ἡμέρας πκτήρ, τὴν καμπύλην τοῦ θόλου ἄκραν παρακλίψας, ἐπ' αὐτὰ φέγγων, διωθουσιν εἰκῆ τὰς ἐπ' αὐτῶν δίκην, χιονωδῶν νησυδρίων, πλανωμένας σωρείας νεφῶν.

Νῦν ἀσθενὲς μειδίαμα τοῦ Φοῖβου ὅστις δῦει,
ἀπὸ τὰ λάμποντα νερά,
αὐγάσματά του πορφυρῶ
ἐπάνω των κυλίου.

Κ' ἐνφ' τοῦ Φοῖβου τρέμουσαι τὰ θίγουσιν αἱ λάμψεις,
αὐτὰ χρυσοῦνται μαγικῶς
ποικιλλόντα διηνεκῶς
ὑπὸ μυρίας κάμψεις.

Ἐδῶ ὁ κύκνος τὰ πτερά ὀλόγγυρα ἀπλόνει
ἐν μέσῳ λίμνης μαγικῆς
ἐκεῖ ὄρουσ' ἑλκυστικῆς
χρυσοῖ προσνεύουν κλῶνοι,

Γίγας ὀρθοῦται παρεκεί μαρμαροχαίτης λέων
κορῶν γελόεσσαι μορφαὶ
κ' ἐγγύς των γαῦροι κορυφαὶ
χιονωδῶν ὀρέων.

Κ' εἰς λευκὸν θρόνον ἐπ' αὐτῶν χιονοπώγων γέρων
ὑψόνεται ὡς κορωνίς
τῆς μειδιώσεως καλλονῆς,
ὡς ἀναξ τῶν αἰθέρων.

Ἀκτίνες φθάνουν ἐπ' αὐτοῦ, σωρεῖαι ἀδαμάντων
τὸν στέφουσι διὰ φωτός. . .
νομίζεις ὅτι εἶν' αὐτὸς
ὁ Βασιλεὺς τῶν πάντων! . . .

Καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου Του μετὰ λατρίας κλίνον,
τὸ ὑψικόρυφον βουνὸν
ἠρέμα κύπτει ταπεινὸν
καὶ προσκύνει Ἐκεῖνον!

Νομίζεις τὸν ἐλεύκαναν ἀθανασίας ἔτη,
στιγμαῖον ἀγαλμα λευκόν! . . .
ὦ! χαῖρε γραφομέν' εἰκῶν
κ' ἐπὶ συνέφων ἔτι!

Ἦ! εἶθε νὰ ἠδύνασο αἰώνιος νὰ ζήσης,
Θεοῦ μορφή ἦν πρὸς στιγμὴν
ὑπὸ αὐτόματον ὀρυμν
ἐνθεος γράψ' ἢ φύσις! . . .

Ἄλλ' ὡς αὐτόματος σκιά, ἐκλείπ' εἰς βραχὴν χρόνον
τοῦ κόσμου τοῦ φθαρτοῦ ἐντὸς
μακρὸν δὲν βλέπει ὁ θνητὸς
τὸν Ζῶντα δι' αἰώνων. . .

Καὶ ἔπειτα συγχέονται, καὶ ὄγκος φευγαλέων
ἀμόρφων γίνονται νεφῶν
κύκνος καὶ δρυς, πληθὺς μορφῶν,
ὁ γέρων καὶ ὁ λέων.

. . . Ἄς ἦμιν λίβανος ναοῦ ἅγιον μύρον φέρον,
καὶ πνέων αἰθεροπλανῆς
νὰ ὑπερβῶ τοὺς ἀχανεῖς
ἐκτάσεις τῶν ἀέρων!

Κ' ἐνφ' τὴν τελευταίαν του ἐπάνω των ἀκτῖνα
ὁ Φοῖβος μειδίᾳ πλανῶν,
εὐχῆς κ' ἐγὼ νέφος ἄγνόν,
ν' ἀναμιχθῶ μ' ἐκεῖνα. . .

Ναί! . . νέφος προσευχῆς ἐγὼ, ἐνφ' εἰς ὕψη πλέω,
τὸ σύννεφον τὸ ἀραιὸν
ὅπερ παρίστα τὸν Θεὸν
εὐῶδες νὰ προσπνέω!

Ἐτι μικρὸν, καὶ ὁ Φοῖβος ὑπνωσε τέλος· καὶ τὰ
νέφη ἀποδυσάμενα τὴν εὐχαρῆ ἐκείνην αἴγλην, σκυ-
θρωπάσαντα δὲ οἰονεῖ ἐκ ρεμβώδους πόθου πρὸς τὸ
σβεσθὲν τοῦ ἡλίου μειδίαμα, ὑπόρπια ἐγένοντο· ἀντ'
αὐτῶν δὲ ἡ θάλασσα, ἡ ἀχανὴς ἐκείνου κλίση, ἐν ἣ
χρυσώδης πέπλος ἐπεκταθεὶς ἐσήμαινε τὸν τόπον
ἐνθα ὁ πατήρ τῆς ἡμέρας ἀνεπαύσατο, ἔλαμπεν ἡδὴ
φαιδρῶς. Καὶ ἡ ἡμέρα, ἡ φωτεινὴ ἐκείνου κόρη, ἀο-
ράτως ἀποπηδήσασα ἐκρύβη ἔπισθεν τῶν περιβαλλόν-
των τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα ὑψικρήμων ὀρέων, ἅπερ πρὸ
μικροῦ ἔτι ἐπεστεφάνου ὁ φανταστὸς ἐκεῖνος τῶν νε-
φῶν μικρόκοσμος.

Τότε εἰσέδον εἰς δάσος, οὐ τὰς ζοφώδεις σκιάς αἱ
ἀμυδραὶ τῶν ἀστρῶν ἀναλαμπαι ἑρατεινῶς ἐπηργύ-
ρουν. Εἶναι ὠραῖοι οἱ ἀστέρες ὅτε ὡς ἀπειροὶ τῆς
ιδέας φάροι, ἀπὸ ἀνεφέλου χάους, εἰς τὸ ἀπ' εὐρέος
χλοανθοῦς πεδίου σιγηλῶς ἀποθαυμάζον αὐτοὺς ὄμμα,
ἡδέα φῶτα ἀρρήτου πινός μυστηρίου ἀπαυγάζωσιν·
εἶναι ἀνεκφράστως ἑρατεινός ὅτε, ἐπὶ τὸ ἡρεμον τοῦ
ρύακος κύμα φωτογραφῶνται, μυρίας ἐπ' αὐτοῦ οὐρα-
νίους σφραγίδας ἐνθέτοντα· ἀλλ' ἀπείρως συμπαθέ-
στεροι, ἀπείρως μυστηριωδέστεροί εἰσι ἀπὸ τῶν σι-
γηλῶν βελῶν ὑψιδένδρου ἄλσους ὀρώμενοι δακρυλα-
μπεῖς ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων.

Ἐκεῖ ὁ νυκτοπλανῆς κοῖτις ἐπὶ θαλερᾶς δάφνης
τὴν λύραν αὐτοῦ ἀναρτῶν, ἐν ἠρέμῳ ἐκστάσει προσα-
τενίζει αὐτοὺς, μεθύων ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἡδέας
συμπαθείας ἣν ἔσχει εἰς τὸ ἄγνόν κάλλος ἐπιζητῶν
ἀνευρίσκει· καὶ οἰονεῖ δι' ἀκαταμαχῆτου θείας ἰσχύος
ὑπ' αὐτοῦ ἀπορροφώμενος. Ἦ τῆς ἐνθέου εὐδαιμονίας
τῆς περιβαλλούσης τότε τὴν ἀδελφουμένην μετὰ τοῦ
ὠραίου ψυχῆν, ἰδανικῶς πρὸς τὴν γενέτειραν ἐκείνου
πηγὴν πτερυγίζουσαν! . . .

Ναί, εἰσὶ συμπαθεῖς οἱ ἀστέρες· ἀλλὰ διατί;

. . . Εἶδον τὰ ἄστρα· ὄχρᾶ ὄσανε δάκρυα ἔλαμπον ἄνω·
ἅπερ σταλάζει ἡ Νύξ, μελανόπεπλον φάντασμα κλαῖον.
Ἦ ὅτε ὁ Φοῖβος λαμπρὸς τοῦ Θεοῦ κατοπτρίζῃ τὰ φέγγη,
καὶ τὰ πυκνὰ διασχίζων ψυλλώματα δάσους εὐσκόου,
μῖαν ἀκτῖνα χαρᾶς εἰς ἐκάστην ρωγμὴν κατασπείρη,
τότε ἡ Νύξ ἢ ὄχρᾶ εἰς δασῶν παραμένουσα κρύπτει,
ὅλη σιγῆς θαυμασμὸς καὶ λατρεία ἀγνή πρὸς ἐκεῖνον,
τὸν ἀτενίζει ρεμβώδης, κ' εἰς αἰσθημα συγκιτρουμένη,
ἀναισθητοῦσα εἰς πᾶν, μακαρῖα πρὸ Θείας εἰκόνας,
αἴλος μένει σκιά, ψυχὴ μένει τοῦ Θεοῦ ἐρῶσα.

Ἦ ὅτε πρὶν δῦση ὁ Φοῖβος εἰς κόλπους θαλάσσης εὐ-
[ρείας,
τῆς Νυκτὸς τότε τὸ φάσμα, τὸ Ἴνδαλμ' αὐτοῦ ἀπολέσαν
μέλανα πέπλον ἐνδύεται, μέλαιναν πτέρυγ' ἀπλόνει
εἰς τῶν ἀέρων τὰ ἄχρᾶ ὕψη, σκοτίζει τὴν φύσιν·
Καὶ στόνον χέον γλυκὺν μὲ τῆς αὔρας τὸ ἡρεμον
[πνεῦμα,

ὅστις δροσιζει τὰ στήθη παρήγορος τοῦ ἀγρυπνοῦντος
δάκρυα χρυσολαμπῆ εἰς τὰ ὕψη, τὰ ἄστρα σκορπίζει.
Κλαῦσον, ὦ Νύξ, συμπαθῶς ἂν τὰ σκότη τὸ δάκρυ
[σου λύει! . . .

Ἔως οὐ λάμψη καὶ πάλιν ὁ Φοῖβος χρυσοῦς, κ' ἡ
[ἀκτίς του,
χύνουσα ἅγιον φῶς, ὡς μειδίαμα τῆς εὐσπλαγχνίας,
δῆσθ' τῆς χήρας αὐτοῦ κάθε δάκρυ' εἰς φαιδρότητος
[φέγγη!

Ἦ! εἶθε κάθε δάκρυ μας ὡς φέγγος τῶν ἀστέρων,
νὰ διαλύη εὐσπλαγχνον τοῦ πόνου τὰς σκοτίας!
ὦ! εἶθε κάθε στόνος μας ὡς πνεῦμα τῶν ἀέρων
νὰ δῶνῃ μὲ τὴν δρόσον του φλόγα πτωχῆς καρδίας! . .

. . . Ἦ! εἶθε, εἶθε πάντοτε εὐδίας Φοῖβος χαίρων
νὰ σελαγίζῃ, τῆς ζωῆς τὴν ἄνοιξιν χρυσόνων,
κ' ἐλπίδος Θείας ἦλιος, ἰδανικῶς μαρμαίρων,
νὰ δῶνῃ μὲ μειδίαμα τὰ δάκρυα τῶν πόνων! . . .

Ἦ, χαίρετε, ὠραῖοι ἀστέρες! χαίρετε, μαρμαρῶ-
σοντα ἠρέμα, κρυσταλλώδη δάκρυα τῆς τοῦ Θεοῦ
ἐρώσεως Νυκτὸς!

Ἄλλ' ἐκεῖ ἐνθα ἐπυκνοῦντὸ πως τὸ ὑπόγλαυκον τοῦ
αἰθρίου ὕψους σκότος, ἐκεῖ ἐνθα λευκάζοντ' αἰνα
φελώματα, ὡς ὑπωχρῶι μαργαρίται σκιερῶς πως ὑπέ-
λαμπον τρεῖς ἀστέρες, τρεῖς σπινθηροβόλοι ἀδελφοὶ
ἀδδύμαντες, φρεινῶς ἐν αὐτοῖς διαπρέποντες, ἐφαί-
νοντο ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μόνον στιλβόντων γειτόνων
αὐτῶν.

Ἦ! ἦτο θεῖον τὸ φῶς των ἐκείνων· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
προσηλωθέντες ἠδυνάτουν ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐ-
τῶν. Ἦ φῶς τῆς ψυχῆς δεσπόζον, ὦ γλυκὺ σιωπηλὸν
ἄσμα ὑπὸ φέγγους μορφήν! πρὸς τί συνέχεις ἀμαχῆ-
τως τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς πατε ἡ μάχος
τῶν Σειρήνων ὠδὴ τὸν νοσταλγοῦντα ποντοπόρον παρὰ
τὴν ὀλεθρίαν ρηγμῖνα;

— Ἦ Νύξ μελανείμων! ἐκ τῶν σῶν ἄρα καλλι-
βλεφῶν ὀμμάτων ἀπεσταλάχθη ἡ τῶν ἀδαμάντων
ἐκείνων φλογόβόλος τριάς; Ἄλλὰ πῶς, τότε, δὲν
σοὶ κατέκλυσε τὰ βλέφαρα διὰ τοῦ μαρμαίροντος
πυρός της; . . .

Οὐχί! δὲν εἶναι ἐκεῖνα, ὡς πάντα, δάκρυα τῆς
Νυκτὸς· ἀπεστάχθησαν ἴσως ἀφ' ἐτέρων ὀμμάτων,
ὑπερφῶν ὀμμάτων, ἅπερ τὸ ἱερόν αὐτῶν πῦρ, ὀμοει-
δοῦς, ἴσως, πρὸς αὐτὸ ὄντα ὕψης, ἐσεβάσατο . . .

Ἦ Νύξ μελανείμων, εἰπέ μοι! . . .

Ἄλλ' ἐκείνη σιγῆ.

— Ἦ γλυκύδακρυ τῆς Νυκτὸς φάσμα!

. . . Σ' ἐξορκίζω εἰς τὰ αἰθέρια δάκρυά σου,
εἰς τὸ πάμφωτον Ἴνδαλμ' οὐ ἡ βραχεῖα στέρησις
ἀποστάζει αὐτὰ ἐκ τῶν ὠχρῶν σου βλεφάρων! λά-
λησόν μοι . . .

Τὰτ' ἐκείνη συγκεινημένη ὑπὸ τοῦ βαθέος ὄρου
τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς ἰνδάλματος ἀπηχῆσαν-
τος, ἐστάλαξε δύο ἔτι χρυσοῦς ψεκᾶδας ἀνὰ τὰ ὕψη,
καὶ ἔτι τὸν μέλανα πέπλον, ὡς τοῦ πένθους αὐτῆς
σημαίαν ἐκείσε ἀπλοῦσα, ἐτάνυσε θροούσας τὰς πτε-
ρυγας καὶ κατῆλθε μέχρις ἐμοῦ ἐν τῷ εὐσκόῳ δάσει.

Ἦν ὠχρὸν γιγάντιον ἀγαλμα μεγαλοπρεπῶς ὠ-
ραῖον ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτοῦ, στάν δὲ πρὸ ἐμοῦ, τῆς
εὐρύτατα κυματιζούσης ἐβενώδους κόμης, τὸν ἀφαι-
ρεθέντον πέπλον ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ σώματος ἀντικα-
θιστώσης, διήνοιξε τὰ τέως ἐσφραγισμένα χεῖλη.

(Ἄκολουθε!).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΖΩΙΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ἐπιζωοτία.

Θαυμάζομεν, ὁσάκις λόγος γίνεται περὶ τῆς νοσημο-
σύνης καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ ζῶων, πλείστοι
δὲ τῶν ἐντεῦθεν τῆς Βουδαπέστης δυσπιστοῦσι περὶ
τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῶν, καίτοι πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν μας ἀποκαλύπτονται. Ἦ πρὸς τὰ κτήνη σκλη-
ρότης, ἀπόρροια ἀλγεινῆς ἀμαθείας, διέρχεται ὡς
πύρινον ἄρμα τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώ-
που αὐτοῦ ἐναποθέτει τὸ σῆμα τῆς κατασχύνης· «ψυ-
» χαὶ δικαίων οἰκτεῖρουν τὰ ζῶα», κρῖζει ὁ Ἡσαΐας.
Ἄλλ' ἡ βίβλος τῶν προφητῶν ἀψόφως ἀποτεφοῦται
ὑπὸ τῶν σκωλήκων καὶ οὐαί, οὐαί! εἰς τὸν ἐκζητοῦντα
τὴν ἀναψηλάφισιν τῶν ἀρχαίων σελίδων. Ἦ Ραχὴλ
ἄπαξ ἐνθρήνησε . . .

Δυσανασχετοῦμεν διὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ζῶων καὶ
σπεύδομεν πρὸς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν Ἀθιγγανίδων,
ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ κτινιάτρου, καθ' ὃν χρό-
νον τὰ ἀτυχῆ κτήνη γονατίζουσι, καὶ ἐκ τῶν κρωγμῶν
τῶν ὀρνέων ὀδηγοῦμεθα ὅτι διατελοῦμεν εἰς τοὺς σκο-
τεινοὺς αἰῶνας, ὅποτε αἱ πεδιάδες καὶ τὰ παραπο-
τάμια ἀντὶ δενδρυλλίων ἐφιλοξένουν τοὺς σκελετοὺς
τῶν ζῶων. Ἄλγεινὸν θέαμα ἡ νόσος τῶν τετραπό-
δων. Πίπτουν ἐν ἀραιώσει καὶ διὰ τῶν μυκηθμῶν
ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς φλογώσεως τῶν ἐντέρων
καὶ τὴν ὀδύνην, ἣν οἱ βόες πρὸς πάντων ἐν τῇ ἐγκα-
ταλείψει των αἰσθάνονται καὶ μάλιστα ὅταν ἐξ ἀπο-
στάσεως ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπου,
ὦ ἀνθρώπε! φεῦ, ὀλίγιστοι συγκινοῦνται.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἀρκεῖ τὸ ράμφος καὶ
οἱ κυνόδοντες πρὸς καλπαστικὴν ἐξαφάνισιν τῶν πτω-
μάτων. Αἱ στρατιαὶ τῶν σκωλήκων εἰς τὰ βόρεια κλι-
ματὰ ἐγκαίρως ἀποθεοῦνται εἰς τὴν ὑστάτην μετα-
μόρφωσιν καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν
θερμοκρασίαν νὰ προπέμψῃ ἀμειλίχτως εἰς τὸν ὄρμον
τῶν κεκοιμημένων τοὺς Λευίτας καὶ κοσμικοὺς, ὅτι-

νες ἀφελῶς σημειοῦσιν τὸ ὕστατον ἐνύπνιον τῆς διακρίσεως καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν των;

Δὲν πρόκειται περὶ ἀνδρῶσεως φιλανθρωπικῶν κατὰσταμάτων, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, περὶ τῶν ζῶων, ἀποστερούμεθα ἐνός Βρεφοκομείου εἰς ὀλόκληρον Ἐπαρχίαν, ἔνθα οὐδεὶς ἀσκητῆς ὑπάρχει. Τί γίνονται τόσα νόθα βρέφη; Δὲν εἶνε ἐγκλημα τόσαι ὑπάρξεις καὶ μειδιήματα νὰ ἐκσφενδονίζωνται ὡς οἱ φλοιοὶ τῶν καρῶν εἰς τὰς θήκας τοῦ μαγειρείου; Ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ γῆ δὲν ὀμιλεῖ, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν κατοικεῖ ὁ ἅγιος θεός, ὅστις ἀθροίζει τὰ δάκρυα τῶν νόθων, τὴν ὑστάτην ἀναλαμπὴν τοῦ βλέμματός των καὶ χάριν αὐτῶν ὁ θεὸς γινώσκει ὅποια δεινὰ νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν περιούσιον τοῦτον λαόν, οὗ ἡ μέλουσα γενεὰ οὔτε θὰ καταδεχθῆ νὰ χαιρετήσῃ τὴν πόαν τῶν μνημείων ἔστωσαν τὰυτα πομπῶδη καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Τὸ σήμερον κτυπᾷ καθημερινὴ ἡμέρα· τόσον τὸ καλλίτερον, διότι οἱ πρесеυχόμενοι μένουσιν μόνοι ἐν τῷ Ναῷ. Ἀνάπτουν μικρὸν κηρίον καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης κινοῦν τὰ χεῖλη. Ἐξέρχονται γαλήνιοι καὶ βαδίζουσιν πρὸς νέαν ἄγραν. Ἐν τούτοις εἰσὶν ἔνοχοι καὶ ἀλαχοῦ ἢ θέσις των. Τὸ βρέφος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἡ ὕμνα Μήτηρ ἐξεσφενδόνησεν ἐν γνώσει τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν συντέλειαν, δὲν εἶναι φλέγμα, ἀλλὰ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός, ἢ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' εἶνε νόθος καὶ ὁ ἀμβων σιγῆ, ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία κατανύγει ἄλλους λαούς, ὁ δὲ ἡμέτερος γινώσκει ἓνα καὶ μόνον κανόνα, τὸν προβληματώδη γάμον, δι' οὗ σφυρηλατεῖ τὰς νευρικὰς συγκινήσεις, ἃς ἐπέβαλλεν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ. Ἦσυχεῖτε· ὁ συριγγὸς τῆς ἀτμαμάξης θὰ φέρῃ ὡς πρῶτος ἐπιβάτας τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέου καὶ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Βρεφοκομείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ τύχῃσι περιθάλψεως ἀντὶ φρικώδους θανάτου, τόσα ἀτυχῆ πλάσματα καὶ ὧν ἡ δέσις θὰ προσθήσῃ νέον κρίνον τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης εἰς τὸ σωματεῖον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν πρὸς τοὺς πονοῦντας τὰ ἔκθετα βρέφη. Ὑπόχει παράδοσις παρὰ τοῖς χωρικοῖς, καθ' ἣν πιστεύεται ὅτι ὁσάνκις ἐνσκήπτει δυστύχημα τι εἰς τὸ χωρίον ἢ θύελλα, νόθον ἐτέθη καὶ εἰς τὸ δάσος διεμελίσθη. Ἐξέρχονται πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ· προβαίνουσιν δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐνεργείας καὶ ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐγκληματίσαντες τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἀμερικανὸν νόμον, μετὰ τὴν διαφορὴν ὅτι ἐνταῦθα μετέρχονται τοὺς βράδισμούς· ὁ χωρικός ὄρᾳ τὴν στοργὴν τῶν ζῶων καὶ τῶν πτηνῶν καὶ σοβαρῶς ἀγανακτεῖ καὶ ἀπορεῖ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐγκληματεῖ πρὸς νήπιον. Εἶπατε εἰς τοὺς χωρικούς χάριν ἀστεϊσμοῦ ὅτι εἰς τὸ χωρίον των ἀπωλέσθη βρέφος καὶ ἀμέσως ἐντρομοὶ ἀθροίζονται εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ Ναοῦ καὶ συζητοῦν περὶ τῆς ἐξιλεώσεως. Καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ οἱ ἀγρόμαχοι τρέμουν ἀναπολοῦντες τὴν ἀμαρτίαν. Ὅταν καλλιεργηθῶσιν καὶ αἱ καρδίαι τῶν χωρικῶν, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων θὰ βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ὀκλάζει ἀκατάεργαστος ἀδάμας. Πόσα νόθα βρέφη ὑποθετοῦσιν

οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων τῆς Θεσσαλονίκης ἐκτός ἐκεῖνων, ἅτινα τὸ βρεφοκομεῖον τῶν Δυτικῶν διασώζει ἐκ τοῦ αἰκτροῦ θανάτου.

Τέλη Δεκεμβρίου 1880 μετέβαινον ἐξ Οὐγγαρίας εἰς Τεργέστην. Ἡ ἐταιρία τοῦ σιδηροδρόμου αὐτῆς τῆς γραμμῆς εἶχε πτωχεύσει καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐστὶ βαζε τοὺς ἐπιβάτας εἰς θεωρὰ βαγόνια. Νῦξ τῶν βορείων κλιμάτων, ἣτις ἤθελε κλονίσει καὶ τὸν Ἡρακλῆ Ἡμὴν μόνος εἰς ὀλόκληρον βαγόνιον. Ἀγρία ἢ νῦξ τῶν ἀπεράντων πεδιάδων—Poust—τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ δὲ σταθμοὶ εἶχον τὴν ὄψιν τῶν ἐρημωθέντων κοιμητηρίων. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐξέφρασα τοὺς γογγυσμούς μου πρὸς γέροντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον τοῦ σταθμοῦ, ὅστις ἠρκέσθη ἀπλῶς νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν τὸ ὄνομά μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ βαγονίου. Καὶ ὅσον ὀμίλουν, αὐτὸς ἐσιώπα· ἐνόμισα δὲ ὅτι κατὰ δίκαιον μετ' οἰκτερεῖ· τόση ἀγαθότης καὶ ὑπομονὴ ἐκ μέρους ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου! Πρὶν προσεγγίσωμεν εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν, παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀτμαμάξα βαδίζει βραδέως καὶ ἐκ τινος σταθμοῦ τῶν ἐργατῶν παραλαμβάνει πελώριον ἄνδρα, ὅστις κατ' εὐθείαν γραμμὴν διευθύνεται πρὸς τὸ βαγόνιόν μου. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀρρενοπὴ φυσιογνωμία του, ὁ στρατιωτικὸς μανδύας μετὰ τὰ ἄφθονα σήματα τῶν παρασήμων, ἐπέφαινον ὅτι ἦτο ὁ ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος· πρὶν ἐκπνεῦσθαι ὁ χαιρετισμὸς του, συνιστάται ὡς ἰατρός τῆς γραμμῆς καὶ σπεύδει μετὰ προσοχῆς καὶ στοργῆς εἰς τὰς παρατηρήσεις του· ὁ μικρὸς του σάκκος ἐμπεριείχε τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ διὰ τοῦ βλέμματός του ἐνεφύσα ἠρωϊκὴν δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πάσχοντος. «Σεῖς οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ εἰσθε ὅλο νεῦρα καὶ καταβάλλεσθε ἀμέσως· ἡ ἀνατολικὴ δίαιτα εἰς τὰ μέρη μας δὲν περνᾷ· ὁ Δευκαλίων εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Οὐγγαρίας θὰ διεσκόρπιζε τεμάχια Soupcas (χοίρου) ἀντὶ λίθων καὶ θωπεύων μετὰ ἐπιτόξιν τὸ πικρότερον φάρμακον. Καὶ ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι θὰ μετ' ἐγκαταλείψῃ, μετὰ τοποθετεῖ εἰς τὸν παρκαίμενον σταθμὸν, ἔνθα σφριγῶσα γυνὴ μετέδιδε τὰ τηλεγραφήματα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὀλίγον περαιτέρω δωδεκαετῆς νεῖνις κατέγραφεν εἰς τὸ μητρώον τὰς σιτοπομπείας καὶ τὰ δέματα τῆς καυσίμου ξυλικῆς ὕλης· ὁ δὲ εὐτράπελος σταθμάρχης μέλπων διέσχιζε τὴν χιόναν πανταχοῦ παρών. Ἐκτός τῶν περιποιήσεων ἔσχον καὶ ἐμπιστευτικὰ τεκμήρια τῆς φιλίας παρὰ τοῦ ἰατροῦ, παρ' ὃν ἔμαθον ὅτι εἶνε νόθος. Ἀποχαιρετῶν με, —«γίνωσκε, με εἶπε, ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς οἰκογένειαν. Εἶμαι νόθος καὶ ἰδοὺ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος τῆς Βιέννης· ἠδυνάμην νὰ ἀνεύρω τοὺς δημιουργοὺς τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀλλὰ τοὺς περιφρονῶ. Τὸ φιλάνθρ. κατὰσταμα ἐμπνέει ἀκοῦσαν ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν πᾶσχοσαν ἀνθρωπότητα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν λήθην τῆς βαθυτάτης ὀδύνης, ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται, ὁσάνκις ἀναπολεῖ ὅτι μητρικὸν φέλημα δὲν ἐτέθη εἰς τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Οἱ Νόθοι δὲν ἠσμοῦσιν τὸ στίγμα. Τὸ μέλλον ἀνέχει

αὐτοῖς, οἵτινες ἐξ ἄπαντος καὶ ὑπὸ ἄλλους ὄρους ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ ἀνασκάψουν τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος».

Ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς Βιέννης ἀρχομένου τοῦ 1891 ἐδημοσίευσεν τὴν λαμπροτέραν ἐπιφυλλίδα περὶ τῆς ἐν Οὐγγαρίας οἰκτρᾶς καταστάσεως τῶν κτηνῶν. Ἀλλ' ἔκτοτε ἡ κτηνοτροφία τῆς Οὐγγαρίας ἀνυψώθη εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον καὶ ὁ χωρικός ἤδη σκιρτᾷ καὶ μετακινεῖ ἀκαταπαύστως ἀντὶ ἀδρῶν χρημάτων τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων καὶ τῶν βοῶν εἰς τὰ γειτονικά κράτη. Καὶ ἡ Μακεδονία κέκτηται μαγευτικὰς κοιλάδας πρὸς γονιμοποίησιν τῶν ζῶων καὶ αὐξήσιν τῶν ποιμνίων ὑπὸ τὰ φυλάγματα τῶν δασῶν, ἔνθα κατὰ τὸ θέρος σιγῆ θανάτου ἐπικρατεῖ. Ἐὰν οἱ γαιωκτῆμονες ἐγίνωσκον τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, θὰ εἶχον ἤδη προσεγγίσει καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν κτηνοτρόφων [τῆς Εὐρώπης. Τὸ κέρδος τῆς τοκογλυφίας δὲν εἶνε μόνιμον· κληροδοτεῖ λυπηροτάτας ἀναμνήσεις, ἐξευτελίζει καὶ ὠθεῖ πρὸς τὴν κατάραν τὸν ἄνθρωπον· ἡ κτηνοτροφία θὰ ἀναζωογονήσῃ καὶ τὴν γεωργίαν καὶ οὕτω θὰ διαχυθῆ ἡ παιδρότης καὶ ἡ ἀφθονία τοῦ ἄρτου εἰς ὅλας τὰς τάξεις.

Πᾶσα ἐπαρχία ὀφείλη νὰ ἔχῃ πολιτικὸν κτηνίατρον ὡς ἡ Σύμωρη καὶ οὐχὶ νὰ συμβουλευθῶνται οἱ χωρικοὶ τοὺς πεταλωτὰς (Ναλπάνιδες). Ἐσχάτως ἡ κομόπολις Μ. ἐν διαστήματι 10 ἡμερῶν ἀπώλεσε 15 ἀγελάδας, ἐντρομοὶ δὲ οἱ κάτοικοι ἔσπευσαν εἰς τὸν ἀγιασμόν. Εὐτυχῶς ἀποσοδῆθη ἡ ἐξάλπωσις. Ἐν τούτοις εἰς τὰ μεμακρυσμένα χωρία πολλάκις δεκατίζονται τὰ ζῶα καὶ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν καὶ ὁ βουλόμενος νὰ μάθῃ αὐτὸς δύναται νὰ πλησιάσῃ τοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν χωρικούς, οἵτινες μελαγχολικῶς θεῶνται τὴν συναλλαγὴν τῶν κτηνῶν. Ἐὰν πᾶς ὅστις τρέφει ζῶον ὑποχρεῖτο νὰ δηλώσῃ τὸν θάνατον τοῦ ζῴου πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ προστίμου, ἡ στατιστικὴ στήλη τῶν ζῶων θὰ εἶχεν ἀνηρητημένην τὴν πένθυμον σελίδα καὶ τοὺς λόγους, δι' ὧν ἐλαττοῦνται καὶ τὰ κτήνη. Ἀπαιτεῖται ἐξ ἄπαντος νὰ ἐφαρμοσθῆ αὐστηρότατα ὁ νόμος κατ' ἐκεῖνων, οἵτινες φορτώνουν βαρῆως τὰ ὑποζύγια των συγχρόνως καὶ τὰ κτυποῦσιν ἀνηλεῶς. Δισθάρωνται καὶ τὰ ζῶα καὶ ἀπόδειξις ἡ νομοσύνη καὶ ἡ στοργή, ἣν αἰσθάνονται πρὸς τοὺς κυρίους των καὶ ἣτις κινεῖ τὸν θαυμασμόν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου οἰνόφυλλος χωρικός ἐκεῖτο ὡς πτώμα ὀλίγον μακρὰν τοῦ μεγάλου δρόμου· ὁ ἵππος ἴστατο πλησίον αὐτοῦ ὡς φύλαξ χωρὶς νὰ θίξῃ τὴν πέριξ χλόην. Ἐκ περιεργείας οἱ διαβάται τὸν ἐπλησίασαν, ἀλλ' ὁ ἵππος στρέφεται κυκλοειδῶς καὶ χρεματίζει μὴ τυχόν πάθη κακῶν τι ὁ κύριός του. Χάριν τῆς νομοσύνης τοῦ ἵππου οἱ θεαταὶ ἔλαβον πρόνοιαν περὶ τοῦ οἰνόφυλλου χωρικοῦ βυθίσαντες αὐτὸν εἰς τὸν ποταμόν, ἐξ οὗ πᾶραυτα συνῆλθεν.

Ἄλλο περιεργότερον. Εἰς τὴν κομόπολιν Μ. ἡ ἀγέλας τῆς οἰκογενείας Γ. Α. συγκινεῖ εἰσέτι ὀλόκληρον τὴν συνοικίαν. Ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ παρέλευσιν

τεσσαράκοντα ἡμερῶν χάριν τοῦ γάλακτος ἐθυσίασεν τὸν μύσχον. Βραδύνει ἡ λήθη τῆς μητρὸς καὶ τὸ τραῦμα τῆς στοργῆς ὑφίσταται. Ἀνωφελὴς ἡ μεταμέλεια τοῦ οἰκοδεσπότου. Τὸ ζῶον ἀπέλεσε τὸ γάλα. Κατ' ἀρχὰς οὕτως ἐξηγήθη τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πρῶταν τινὰ ἡ οἰκοδέσποινα παρατηρεῖ ὅτι ὁ κύων θηλάζει τὴν ἀγελάδα. Ἐγνώσθη τότε ὅτι ὁ κύων μετέδιδε τὰς θωπείας αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῶον καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ἐρρόφα τὸ γάλα τῆς. Διὰ τὸν κύων οὐδὲν ἀπεσκευαίον συνέβη, ἐκτός τοῦ καγχασμοῦ τῶν πέριξ. Ὁ Ἰούλιος Βέρν διηγεῖται ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ ἄγρια ποίμνια παρακολοθοῦνται ὑπὸ τῶν κυνῶν ὡς φυλάκων καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ θηλάζωσι.

Γεωργὸς τις ἐκ τοῦ χωρίου Α. διότι ὁ κύων αὐτοῦ ἐπετίθετο ἄνευ ὑλακῶν ὑπόυλος καὶ ἤκουε διὰ τοῦτο παράπονα, ἀνήρτησεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ μικρὸν κώδωνα, δι' ὃν οἱ διαβάται συνέχαιρον αὐτῷ διὰ τῶν βροπάλων· ὁ κύων ἐσφρονίσθη. Τίς οἶδε ἡμέραν τινα ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ συκοφάντου. Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι τοὺς συκοφάντας ἐθεώρουν ὡς ὀλοτήρας τῆς κοινωνίας καὶ σοφῶς ἐπραττον ἀπαγχονίζοντες αὐτούς.

Ἐν Μοναστηρίῳ.

A. TSIMIS.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΑΣΜΑΤΟΣ ΑΡΑ.

Ἦν Ἀπριλίου νῦξ ἐαρινή, γλυκεῖα, ἀστερόεσσα· ἡ ζεφυρίτις ἔπνει πως ψυχρὰ· ἐμάρμαiren ὁ γαλαξίας ἐπὶ τοῦ εὐρέος στερεώματος, ὅπερ τὸν ὀρίζοντα περιέβαλλεν ὡς χλαῖνα μέλαινα χρυσοστικτός. Ἡ Φοῖβη ἦν που κεκρυσμένη, οὐδόπως τὴν ὠχρὰν αὐτῆς μορφὴν ἔβλεπε τις ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς ἄλλοτε.

Ἡ ὦρα ἦτο ἡδὴ μεσονύκτιος, καιρός, καθ' ὃνπερ οἱ νεκροὶ ἔωντες τὸ νεότερον αὐτῶν κατοικητήριον ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν τάφων καὶ περιπλανῶνται ὡς σκιαὶ ἀνά τὰς πεδιάδας ταχύτερον ἐλάφων ἄχρως ἀλεκτροφωνίας.

Τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου ἦν πανέρημον καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἀνέδιδα φωσφορισμοὺς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτε μὲν ζωρότερον, ὅτε δὲ ἀβληχρότερον πως λαμπυρίζοντας. Ἦσαν οὗτοι ἴσως τῶν σκιῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῷ σκότει σκαρδαμύσαντες, τὰ δ' ἀερώδη αὐτῶν σώματα ἀφανῆ ἦσαν ὄλωσι.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν φήμη διεδίδετο ἀνά τὸ χωρίον, ὅτι ὠφθη παρθένος λευχείμων ὑψηλὴ γοργῶ τῷ βήματι περὶ τὸ κοιμητήριον πολλάκις περιτρέχουσα καὶ στεναγμούς ἀφείσα βαθεῖς. Πολλοὶ τῶν χωρικῶν δισχυρίζοντο ὅτι ἰδίους ὄμμασιν εἶδον τὸ φᾶσμα τὸ πλανώμενον. Ἦν δὲ αὐτό, ὡς ἔλεγον, τῆς πρὸ τινος αὐτόχειρος θανούσης κόρης χωρικῆς,

ἦτι, ἐτάφη μὴ κτερισθεῖσα, ἄκλαυστος, ἀφίλος, ἀνευλόγητος.

Ἐπάρχουσι φαντάσματα; — ὅτε ἤμην νήπιον ἐπίστευον αὐτοῖς, ὅτε ἐγενόμην μείραξ ἐδιδάχθην ὑπὸ τῶν διδασκάλων μου ὅτι ταῦτά εἰσι προλήψεων ἀποκρήματα καὶ διὰ διαφορῶν παραδειγμάτων — εἰς διδασκάλους καὶ εἰς διδασκαλικά βιβλία ἀρμοζόντων — ἀπεταξάμην τῇ πίστει, χάρις ἐκείνοις οἷς ὑπέβλεψα τὸ εὐζῆν (!) Ἦδη δὲ νεανίας ὢν καὶ ἐλευθέρως νὰ σκεφθῶ δυνάμενος ἔταμον ἐμαυτῷ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου μέσσην τινὰ ὁδὸν πίστεως. Καὶ εἰ μὴ ὑπάρχουσι φαντάσματα, ὡς ἡ μάμμη μου μὲ ἐδίδαξε ταῦτα, αἱ περὶ τούτων φῆμαι δὲν εἶνε ὅλως ἀνυπόστατοι, ὡς οἱ διδασκαλοὶ μου ἰσχυρίζονται. Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει, ἐν τῷ κόσμῳ ἐν γένει, μυστήρια τινὰ, μυστηριώδη τινὰ συμβαίνοντα, ἀπερ ἡ ἐπιστήμη ἀπολύτως ἀδυνατεῖ νὰ λύσῃ διὰ μόνου τοῦ ὀρθολογισμοῦ· διὸ μὴ δυναμένη νὰ περιλάβῃ αὐτὰ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀρνεῖται ἀπολύτως τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν. — Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

* *

Πρὸ δέκα ἀκριβῶς ἐτῶν οἱ τοῦ αὐτοῦ χωρίου κάτοικοι ἐτέλουν πανήγυριν ἐν τινὶ ὠραίᾳ ἐξοχῇ· ἐν τῇ κοινῇ ἐκείνῃ εὐωχίᾳ καὶ πολλοὶ παῖδες μετὰ κορασιῶν ἀναμιξῆς ἐπαιζόν ἀνά τὸ χλοερὸν πεδίον, ὅπερ εὐβαθές ποτάμιον διέσχίζεν. Ἐν ᾧ λοιπὸν παρὰ τὸν ῥύακα τὰ ἀφελῆ παιδία ἔτρεχον, ὠλισθήσαντος ἐννεατοῦς κορασίου καὶ πεσόντος ἐντὸς τοῦ ποταμίου ρεύματος, τὰ λοιπὰ παιδία φοβηθέντα ἐμακρύνθησαν.

Ἄλλὰ μικρὸς τις ἦρως, ὁ δωδεκαέτης Ἀνδρέας σπεύδει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐν ἀκαρεῖ τὸν ἐπενδύτην ἐκβαλὼν ἀστραπηδὸν βαθίζεται ἐν τῷ ρεύματι. μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ ἀνέρχεται κρατῶν εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ τῆν Εὐτυχίαν (οὕτως ὠνομάζετο ἡ κορασίς).

Ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὶ τῶν εὐθυμούντων εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τῶν λοιπῶν παιδίων ἔσπευσαν ἐκεῖ καὶ εἶδον τὸ θελξίθυμον καὶ συγκινητικὸν ἐκεῖνο σύμπλεγμα, εἶδον τὸν Ἀνδρέαν ἐξερχόμενον ἀπὸ τοῦ ποταμίου ὡς ἐνάλιον θεὸν καὶ τὴν ὠραίαν κορασίδα φέροντα εἰς τὰς ἀγκύλας, συνελθούσαν ἤδη. Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη βραχεῖσα ἐν τῷ ὕδατι αὐτομάτως ἐκτενίσθη πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἡ δὲ ἀνάκλασις τῶν ἡλικιῶν ἀκτινῶν ἐπ' αὐτῆς ἐκόσμηε τὴν στρογγύλην κεφαλὴν τῆς Εὐτυχίας διὰ φωτεινοῦ στεφάνου ἐπίσης δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βεβρεγμένου Ἀνδρέου ἀντανεκλῶντο αἱ ἀκτίνες, περιβάλλουσαι οὕτω αὐτὸν δι' αἰγλῆς λαμπρᾶς· ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἔβλεπε τὸν Ἀρχάγγελον ἀγκυλιζόμενον ψυχῇ ἀθῶν, καὶ ἄγοντα αὐτὴν εἰς τὸν παρὰ δεισον. Καὶ μὴ οὐκ ἦν ὁ μικρὸς ἦρως σωτὴρ ἀγγελος διὰ τὴν κορασίδα! καὶ μὴ οὐκ ἦν αὐτῇ ψυχῇ ἀθῶν εἰς τὴν ζωὴν ἐπαναγερομένη ὑπ' ἐκείνου! Μόλις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς ἡ σωθεῖσα καὶ εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ σωτῆρος αὐτῆς λαμπρὸν καὶ ὠραῖον ὑπὲρ ποτε· ὁ δὲ κύψας κατεφίλησεν αὐτὴν καὶ εἶτα τὴν ἀφῆκεν, ἐν ᾧ οἱ πάντες ἐπεφῆμον, ὑπὸ τὴν ψαῦσιν τῶν χει-

λέων τοῦ Ἀνδρέου ἐρρίγησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἡσθάνθη τι μυστηριώδες, ὑπερφυσικὸν ἐν ἑαυτῇ συμβαίνον, καὶ ὁμως μόλις ἦν ἐννεαετής. Ἴσως ἦν φυσιολογικὴ ἀντίδρασις τῶν θερμῶν χειλέων ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς παρειᾶς, ἴσως ἦν συναίσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σωτῆρα, ἴσως ἦν ἔρωτος ἀγνοῦ ἐπίδρασις ἐπὶ παρθενικῆς καρδίας, καὶ ὁμως μόλις ἦν ἐννεαετής. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὰ παιδία ἀλλήλα ἠγάπησαν· ἠρέσκοντο ἵνα ἐπὶ ὥρας ὅλας συμβιῶσιν ἀπολαύοντα τῆς θεᾶς ἀλλήλων. Ἡ εὐτυχία εὕρισκεν αὐτὴν ἐν πλήρει εὐτυχίᾳ, ὅπῃ τῷ Ἀνδρέᾳ ἀνεστρέφετο· καὶ ὁμως μόλις ἦν ἐννεαετής.

Τετραετία ὅλη ἔκτοτε διέρρευσε, οἱ παῖδες πρόσηβοι ἐγίνοντο καὶ ὁ ἔρωτος τῶν ἡνδρῶν, ἡδὴ ἀμφοτέροι ἐγίνωντο πῶς ἠγαπῶντο, ἀλλ' ὁμως οὐδέτερος ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τοῦτο τῷ ἐτέρῳ· ὠμίλου δὲ τῶν βλεμμάτων μυστικῶς· ἦτο περιττὸν νὰ ἐκφράζονται διὰ τῶν χειλέων ἐναργῶς, πολλὰκις ἐν λόγοις δαπανωμένη διαπνέει καὶ ἐξασθενεῖ ἡ φλόξ τοῦ πάθους.

Τετραετία παρήλθε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπεδήμει ὅπως σπουδάζει, ὅπως ἀποκατασταθῆ, ὅπως εὖρη τέλος τύχην κατὰ τὸ λεγόμενον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζοντο, ἡ Εὐτυχία ἔθηκεν εἰς χεῖρας τοῦ νεανίου μικρὸν συνεπτυγμένον χάρτην· περιεῖχεν οὗτος ἔρωτος κυμῆλιον, ὠρῶν ἡδίστων ἐνθύμιον, χρυσᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

* *

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ξένη διαμονὴν αὐτοῦ ὁ νεανίας ἐπαιδεύθη πολλὰ, ἀνέγνω πολλὰ, εἶδε πλείονα, ἔμαθε πλείονα, ἀπέμαθε λοιπὸν τὰς τοῦ χωρίου ἐξέεις ἐγένετο ὑλιστικώτερος, πρακτικώτερος, πυρρῶνιστής, ἐγωιστής, τὸ συνειδὸς αὐτοῦ ὑπέστη τὰς ἐπιδράσεις, ἃς περ προξενεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν νέων ἡ παιδεία τοῦ αἰῶνος ἡμῶν.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ξενιτείας αὐτοῦ μόνον ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων του ἦν ἡ γλυκεῖα Εὐτυχία, ἡ παιδικὴ φίλη· αἱ τρίχες ἐκείναι ἦσαν δι' αὐτὸν λατρείας ἄγαλμα.

Πλὴν ἀλλ' ὁμως σὺν τῷ χρόνῳ κατ' ὀλίγον ἐξηλείφθη ἀπὸ τῆς καρδίας του ὁ ἔρωτος καὶ ἀπὸ τῆς διανοίας του ἡ προσφιλὴς ἀνάμνησις ἐξέλιπε. Μειρακιῶδους φαντασίας φρούδα ὄνειρα ἐκάλεσε τὰ παρελθόντα καὶ τινὰ ἡμέραν τέλος ἔρριψεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸ πρῶτον προσφιλὲς κειμήλιον ἐκεῖνο, ὅπερ πρῶτον ἐτῶν προετίμα ὑπὲρ περιουσίαν ὅλην, ἡδὴ οὐδεμίαν σημασίαν εἶχε δι' αὐτὸν, δὲν ἦτο δι' αὐτὸν πολυτίμου πλέον, ὡς μὴ συμφωνοῦν τὰς περὶ πολυτίμου ιδέαις αὐτοῦ, τοσοῦτον ἠλλαξε! τοσοῦτον εἶχε μεταβάλλῃ αὐτὸν ἡ παιδεία!

Τέλος εὐρῶν ἐσχάτως πολυφρονον ἐν τῇ πόλει κόρη ἐμνηστεύσατο αὐτὴν· εἶτα ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον του μετὰ ἐξεκτίαν ὅλην, ἵνα ἴδῃ τοὺς οἰκείους.

Ἡ Εὐτυχία ἡ ὠραία καὶ μικρὰ ἀποχωρισθεῖσα τοῦ φιλάτου ἔχουσε πολλὰ δάκρυα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνου, ὦ! πόσον σκληρὸς ἐφαίνετο αὐτῷ ὁ χωρισμός! πῶς ἀνεπόλει τὰς ἡδέας ὥρας, καθ' ἃς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου συνέπιπεν!

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, τὰ ἔτη συνεπληροῦντο καὶ ἡ Εὐτυχία ἤδη ἔβλεπεν αὐτὴν νεάνιδα τελείαν, ὑπερέχουσαν κατὰ τὴν καλλονὴν τῶν ὀμηλικῶν καὶ προσεδόκα, προσεδόκα, προσεδόκα ἐκείνον, ἵνα ἐπιδείξῃ τὴν νεότητά, τὴν τυρροσύνην, τὰ κάλλη της· ἵνα μαγεύσῃ, ἵνα σαγητεύσῃ, ἵνα ἐλκύσῃ τὸν σωτῆρα καὶ ἀγαπητὸν Ἀνδρέαν. Ἰγνώει ἡ ταλαίπωρος ὅτι ὁ μικρὸς ἦρως, ὁ μεγάλθυμος Ἀνδρέας ἀναπτύχθει, παιδευθεῖς, ἀνδρωθεῖς εἰς σοφιστὴν ψυχρὸν ἐν πᾶσι μετεβλήθη. Ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκεῖνος ἡ οἰκτρὰ πραγματικότης ἐν ὅλη τῇ εἰδεχθεῖ αὐτῆς μορφῇ ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς κόρης. Ἡ ἀγγελία τῆς μνηστείας τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου πρὸς αὐτὴν γενομένη κακίως ἐπληξεν τὴν ἀγαπῶσαν κόρην. Τί εἶχεν νὰ εἴπῃ ἡδὴ; τίνα νὰ καταρασθῆ;

Ὅτε συνῆλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης συγκινήσεως ἀπεμονώθη ἐν τῷ θαλάμῳ της καὶ ἐσκέφθη, ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη· ἀπεφάσισεν· οἱ ὀρθαλμοὶ της ἔλαμψαν ἀγρίως καὶ τρομωδῶς τὰ χεῖλη συνεσπῆκθησαν· συνέσφιγγε τὰς χεῖρας, ἐροίγησεν. Ἠγέρθη πλήρης ἀποφάσεως, δεινῆς, ὡς τις ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔβλεπεν αὐτὴν.

* *

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ δυστυχὴς Εὐτυχία δὲν ἦτο πλέον εἰ μὴ πτώμα ἀνάσθητον, εἶχεν αὐτοκτονήσῃ. Ἐσκέψατο ὅτι ὁ περικιτῶν βίος ἦτο πλέον εἰς αὐτὴν ἀδύνατος καὶ προεῖλετο ἠρωικῶς τὸν θάνατον. Προέκειντο αὐτῇ δύο δεινὰ, προετίμησε τὸ ἦσσαν δεινόν· ἐν τῷ ἀπελπισμῷ αὐτῆς τὸ μόνον καταφύγιον εἴμενεν αὐτῇ ἡ αὐτοχειρία. Ἡ αὐτοχειρία, οἷον φοβερὸν μυστήριον! Ἡ ψυχὴ βλέπουσα τὴν ἐν τῷ κόσμῳ πορείαν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς βίου κωλυομένην νὰ βαδίσῃ σεμφῶνως πρὸς τὰς περὶ καλοῦ αὐτῆς ιδέας ὑπὸ αἰτίων, ὅπερ ἀπολύτως ἀδυνατεῖ νὰ ἄρῃ, τίθησι τέρμα εἰς αὐτὴν βιαίως, ὅπως ἀποφύγῃ μέλλοντα ἐξευτελισμόν. Καὶ λοιπὸν ὁ φιλόζυφος θνητὸς πρὸς στιγμὴν ἐμφορεῖται ὑπὸ ἠρωϊσμοῦ ὑψίστου, περιφρονεῖ συναίσθημα πανίσχυρον, καταπατεῖ προλήψεις ἐρριζωμένους βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἐνριπῇ ὀρθαλμοῦ ἀνοίγει τὴν πύλην τοῦ θανάτου καὶ ρίπτει ἐκὼν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀβεβαιότητος ἐπ' ἐλπιδὶ μέλλοντος κρείσσονός πως, ἐπ' ἐλπίδι ἀπαλλαγῆς βασάνων, ἐπ' ἐλπίδι ἐπιτυχίας αἰωνιότητος. Εἶπετέ μοι δὲν εἶνε θαυμασμοῦ ἄξιος λοιπὸν ὁ τοιοῦτος θνητός! εἶπετέ μοι, ἐστὶν ἔργον τοῦ τυχόντος ἡ αὐτοκτονία! καὶ ὁμως ἡ ἐπιπόλαιος ἀνθρωπότης περιφρονεῖ ὡς ἐναγῆ τὸν ἦρωα. Ὅσον διὰ τὴν θρησκείαν αὐτὴ ὡς συντηρητικὴ νομοθεσία πράτ-

τει τὸ καθήκον της, οὐδόλως δι' αὐτὴν λέγω ταῦτα.

Ὅποτε ὁ Ἀνδρέας εἶδε τὸ τέλος τῆς ἄλλοτε ἀγαπητῆς οὕτως οἰκτρῶν καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἤρξατο βρέως νὰ αἰσθάνηται τὸ σφάλμα του, μετὰ μέλος κατέλαβον αὐτὸν καὶ τύψεις συνειδήτος, σύμπας ὁ παιδικὸς αὐτοῦ καὶ νεανικὸς κτόπι, βίος πρὸ τῆς φαντασίας του παρηλάσσε καὶ ἔκλυσε πικρῶς μετανοῶν, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον.

Αἱ περὶ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ λευκοῦ φάσματος φῆμαι τῶν χωρικῶν ἐτήρασαν αὐτόν. Ἄν δὲ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ δίδῃ πίστιν εἰς αὐτὰς, αὐτὸς ἀπέστειλεν εἰς κόρακας τὴν ἐπιστήμην καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἀνδρείον νεανίαν χωρικὸν κατὰ τὴν ἀπέληνον ἐκείνην νύκτα, ἦν ἐν ἀρχῇ περιεργάζαμεν, ἐξῆλθεν ὅπως συναντήσῃ του τὸ φάσμα καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην· τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῦ ἐβόρυνεν ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτίας.

* *

Ἡ ὥρα ἦτο ἤδη μεσοκύκτιος, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, ὅτε ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἐβάδιζον ἐν τόλμῃ πρὸς τὸ κοιμητήριον ἡρέμα προχωροῦντες ἐν σιγῇ, σκυθρωποί, κάτω νενευκότες, μὴ τολμῶντες τὴν ἱερὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς διὰ λόγων νὰ ταρῆξωσι. Βεβυθισμένην εἰς ῥέμβῃν ἔχων τὴν δάνοιαν αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς Ἀνδρέας παρηκελούθει τοῖς ἑαυτοῦ βήμασιν ἀσυναίσθητως. Ὁ δ' ἀκόλουθος αὐτοῦ ἐσέβετο τὴν θέσιν ταύτην τοῦ Ἀνδρέου καὶ οὐδὲν ἔλεγεν.

Αἴφνης κλαυθμυρισμὸς διάφορος ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς καὶ ἐν τῷ σκότει ὤφθη τις σκια λευχείμων, προχωροῦσα πρὸς αὐτούς.

— « Τὸ φάσμα, τὸ φάσμα! » ἐξέφυγε τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων ἀμφοτέρων καὶ τρόμος κατέλαβεν αὐτούς· τὸ τόλμημα ἦν ἐπικίνδυνον ἀρκούντως. — « Ἴστασο ἐνταῦθα σὺ » εἶπεν ὁ Ἀνδρέας πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ καὶ ἔσπευσεν ἀπονενομημένως ἵνα συναντήσῃ τῇ σκιᾷ. Ὁ χωρικὸς δὲν ἐτόλμησεν νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ ἐνεὸς καὶ εἶδε καὶ ἤκουσε φρικτὰ, ἀπίστευτα, μυστηριώδη.

Ὅτε τὸ φάσμα μετὰ τοῦ Ἀνδρέου συννητήθη, ἔστη ἀγερόχως, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ πρόσωπον ἐξέφραξε δεινὴν ὀδύνην ἀπερίγραπτον· πράγματι ἦν τὸ φάσμα τῆς δυστυχῆς Εὐτυχίας. Δὲν ἦτο ὁμως πλέον τοῦτο ἡ δειλήμων καὶ σεμνὴ ἐκείνη κόρη, ἦτο υπερήφανος ἀγερόχων συναισθανόμενος τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, ὡς πνεύματος, ἀπέναντι τοῦ γαιήρου ἀνθρώπου. Ἠγείρε τὴν χεῖρα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς ὡς περ ἡ Νέμεσις καὶ οὕτω πρὸς τὸν τρέμοντα νεανίαν ὠμίλησεν.

— « Ἀνδρέα! μὲ γνωρίζεις; Ναι, μὲ γνωρίζεις, διότι μικρὰ ὅτε ἤμην εἰσέτι καὶ ἄκακος κόρη με ἔσωσες ἐκ τοῦ θανάτου! ναι μὲ γνωρίζεις, διότι συνειδύμεν ὁμοῦ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατόπι· ναι μὲ γνωρίζεις, ὦ τέλα, διότι αἰσχροῦς καὶ ἀνάνδρως μ' ἠρνή-

θης και ἐμνηστεύσω ἑτέραν ἀσυνειδήτως, κακούργε, ἀγνώμον, θηρίον!» Ἀγρίαν φλόγα ἐξετόξευον τὰ ὄμματα τοῦ φάσματος, τὰς λέξεις ταύτας ἐξερευρομένου. Ὁ χωρικός ὄρων και ἀκούων τὰ πάντα ἔτρεψε σύσσωμος και οἱ ὀδόντες του βιαίως συνεκρούοντο, ταῦτά δ' ἔπασχε και ὁ Ἀνδρέας ἐν μείζονι λόγῳ.

— « Συγγνώμην, συγγνώμην, σικιά ἱερά!» κατάρθρωσεν νά ψελλίση.

— « Ὅχι! ὄχι συγγνώμην! ἀργά μοι προφέρεις τὴν λέξιν· ἦτο καιρός νά τὴν εἶπης, πλὴν φεῦ ἀντὶ ταύτης ψυχρότητα ἔδειξας πρὸς με τὴν μόνην σου φίλην, προδότη ἀναίσθητε, Οὐχὶ συγγνώμην, κατάρην! . . . κατάρην! . . . Κατηραμένη ἡ ὥρα, καθ' ἣν με ἔσωσας ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ σώματος ἵνα με ρίψης εἰς κόλασιν μέλαιναν, βροχὴν δαιμόνων! ὦ! ἂν ἐγίνωσκας οἷας βασάνους φρικτὰς νῦν ὑφίστάμαι! οἶμοι! διότι αὐτόχειρ ἀπέθανον ἐνεκά σου γε ἀνοικτιρμον τέρας, ἀνευ ψαλμῶν και ἀφέσεως τῆς ἐκκλησίας.

Κατηραμένη ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν σε ἠγάπησα πρῶτον! Βλέπεις ἐκεῖ; μετ' ὀλίγον αὐγὴ εἰς τὴν γῆν ὑποφώσκει και ὁ ἀλέκτωρ, ἡ σάλπιγξ τοῦ μέλανος δαίμονος, αὐθις ἠχήσει. Τότε ἐγὼ . . . ὦ! φρικτὴ, θυμοδότειρα ὥρα βασάνων! τότε ἐγὼ εἰς μελάντατον σκότος ἔρχομαι τοῦ Σατανᾶ ὁποδὸς μετὰ ἄλλων δυστήνων πλασμάτων, καί μοι δὲ ἀενάως ἐν μέσῳ πυρὸς αἰθομένου, ὅπερ αἰώνιον ἀσθεστον εἶναι· γελᾷ δ' ὁ Σατὰν σεσηρῶς, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἀναρριπίζων τὸ πῦρ δι' ἐνὸς πνεύματος· και ὑλακτοῦσιν οἱ δαίμονες πνεύματα ἀκάθαρτα, λύκοι, λυσσώδεις δυσώδεις πυρίπνοι, ψυχῶν σφαλλομένων δεινοὶ τιμωροὶ! Ναί, εἰς τοιοῦτόν με ἔρριψας τάρταρον, ἔχιδνα, ὄφι! διότι με ὤθησας ν' αὐτοκτονήσω. Ἦδη κατάρη εἰς σέ! κατάρη φρικτὴ κεκολασμένης ψυχῆς ἐπὶ τῆς μιαρῆς κεφαλῆς σου. Ὡσπερ ὁ Κάιν νά ζῆς ἐπὶ γῆς! στεναγμοὶ οἱ πνοῆ σου, δάκρυα δὲ ἡ τροφὴ σου! σάρκαξ νά τρώγῃ τὴν μέλαιναν σου καρδίαν ἀκοίμητος! Πρὸ τῶν ὀμμάτων σου πάντοτε τὸ ἵνδαλμά μου νά βλέπῃς δεινῶς ἀπειλοῦν σε!»

— « Παῦσαι ὦ! παῦσαι, σικιά ὀργισμένη!» ὁ τάλας Ἀνδρέας ἀνεφώνησεν. Ἀλλὰ τὸ φάσμα, ὡσεὶ μηδὲν ἤκουσεν, ἐξήκολούθησεν οὕτως ἐπὶ μᾶλλον τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὑψοῦν, ὥστε ἀντήχουν τὰ ὄρη και ἑταράσσετο ἡ ὑπνώττουσα φύσις.

— « Ὑπνος ποτέ σου μὴ κλείσῃ τὰ βλέφαρα, ἢ ἐὰν κλείσῃ αὐτὰ πλήρης ὀνείρων φρικτῶν και αὐτὸς σου ὁ ὕπνος νά εἶναι!» Τὸ φάσμα ἤδη τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ἐντείναν εἰς ἄκρον ὠρούσατο ἀγρίως.

— « Καταραμένος νά εἶσαι!» — « νά εἶσαι!» ἐπανάλαβον τὰ ἐνάερα πνεύματα ὡσπερ ἠχώ. Ὁ παλαίπωρος θνητὸς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντίσχη ἐπὶ πλέον, ἔπεσεν ὑπτιος στενάζων « Ἄχ!»

— « Κατηραμένος νά εἶσαι!» — « νά εἶσαι» ἐκ δευτέρου ἐπανάλαβε τὸ φάσμα και τὰ ἐνάερα. — « Ἄχ!» ἐστέναζε και πάλιν ὁ Ἀνδρέας.

— « Κατηραμένος . . . ! τὴν φράσιν ν' ἀποτελέσῃ δὲν προέλαθε και τοῦ ἀλέκτορος φωνὴ διάτορος ἡ-

κούσθη τὴν πρῶταν ἀναγγέλλουσα· τὸ φάσμα ἐρημώθη και εὐθέως ἄφαντον ἐγένετο.

Ὁ χωρικός αὐτόπτης πάντων τούτων, δὲν ἐτόλμησε νά πλησιάσῃ τῷ Ἀνδρέᾳ· ἀλλ' ἔσπευσεν εἰς τὸ χωρίον και διηγήθη τὰ πάντα πρὸς τοὺς φίλους· ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπαλλε βιαίως ἐκ τοῦ τρόμου και λαλῶν συνεχῶς διεκόπτετο. Πανικός κατέλαβε πάντας τοὺς ἀκούοντας.

Τὴν πρῶταν, ὅτε ὁ φωστὴρ διεσκέδασε τὸ ζοφερόν τῆς νυκτὸς σκότος, ὅπερ βοηθεῖ τῇ φαντασίᾳ, ἵνα παριστᾷ τὰ πράγματα ἐξωγκωμένα, ὅτε αἱ ἀηδόνες ἐμελψαν ἠδύ, οἱ ἐπὶ τόπον σπεύσαντες εὔρον νεκρὸν τὸν δύστηνον Ἀνδρέαν.

Ἐκτοτε οὐδεὶς πλέον εἶδεν οὐδέποτε τὸ πλάνον φάσμα.

Ἐν Κεσσάνῃ.

Μ. Η. ΦΙΛΑΝΘΡΩΪΗΣ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 14 ἰουνίου.

Προεδρεία Δ. Μαλιάδου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν και ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας ὁ κ. γεν. γραμματεὺς ἀνακοινοῦται τὴν περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας, δι' ἧς ἐν ἄλλοις γίνεταί γνωστόν ὅτι ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτος και ὁ εὐγενέστατος κ. Π. Στεφάνου διὰ τῆς ἐπισημοῦσιν τῆς Συλλόγου διὰ τοῦ κ. Σαμαρτσίδου διακόσια ἀντίτυπα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν «Ὁ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως θησαυρὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων» πονήματος, ὅπερ δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἑβδομαδιαίᾳ Ἐπιθεωροῦσιν ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Σαμαρτσίδου ἀνατυποῦται εἰς ἰδιαίτερα τεύχη. Ἀγγελθειδῶν δ' εἶτα τῶν προσφορῶν, ὁ κ. πρόεδρος ποιεῖται τὰς δεούσας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας, εὐχαριστεῖ τοῖς δωροταῖς και διδωσὶ τὸν λόγον τῷ αἰδ. πατρὶ Caisar Tonlini de Quarengli Barnabite, ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βολωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως ποιῶνται τὴν συνέχειαν τοῦ ἀναγνώσματος αὐτοῦ «ἐπὶ ἐνιαίου μεσημβρινοῦ».

Ὁ αἰδ. πατὴρ Tonlini ἀρχεται ὀμιλῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνιαίας ὥρας, ζητήματος ἀνακινήθentos αὐθις ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἐταιρείᾳ τῆς Γεωγραφίας δι' ἀνακοινώσεως περὶ τῆς ἐνότητος τῶν ὡρῶν (Unification des heures) ὑπὸ W. de Nordling, ἀνακοινώσεως γενομένης ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 7 ἀπριλίου και δι' ἧς ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν τοῦ ζητήματος ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ και προτείνεται ἡ παραδοχὴ τῆς ὥρας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου ὁ τῆς παρελθούσης δευτέρας ἀγορητῆς μεταβαίνει εἰς τὸ κυρίως θέμα αὐτοῦ, ἦτοι τὴν ὑπόδειξιν πρῶτου μεσημβρινοῦ κοινοῦ και τὴν ὑποστήριξιν τῆς γνώμης αὐτοῦ. Ὡς κοινὸν δὲ μεσημβρινὸν προῦ-

τεινε τὸν διὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ διερχόμενον, προδραγαίων ἄλλα τε και ἀστρονομικὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς θεωρίας αὐτοῦ. Τάποτελέσματα δὲ τῆς παραδοχῆς κοινοῦ μεσημβρινοῦ εἰσι βεβαίως εὐνόητα, ἐφ' ᾗ και προῦτεινεν ἐν τέλει τὴν συγκρότησιν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδιασκέψεως περὶ τοῦ ζητήματος ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν. Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις και ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ αἰδ. Τοντίνου.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ κ. πρόεδρος, ἕνεκα τῆς προκεχωρηκυίας ὥρας, ἀναβάλλει τὴν συζήτησιν ἐπ' αὐτοῦ, διδωσὶ δὲ τὸν λόγον τῷ Μ. πατριάρχῃ τῶν Καθολικῶν Ἀρμενίων κ. Ἀζαριάν, παρακαθημένῳ, ὅστις διὰ προσφώνησεως ἰταλιστὶ γεγραμμένης συγχαίρει τῷ ἀγορητῇ ἐπὶ τῷ σπουδαίῳ και ἐνδιαφέροντι ἀναγνώσματι αὐτοῦ, γενομένῳ, ὡς εἶπεν, «ἐν διαπρεπεῖ ἰδρύματι τοῦ εὐγενοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους».

Ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστεῖ καταλλήλως γαλλιστὶ τῷ ἀγορητῇ και ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βολωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Ἀκολουθῶς στρεφόμενος πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν πατριάρχην τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν κ. Ἀζαριάν ὁμολογεῖ αὐτῷ χάριτας ἐν ὀνόματι τοῦ Συλλόγου τιμῶσιν αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Ἐπίσης δὲ ὁ κ. πρόεδρος ἐκφράζει θερμὰς εὐχαριστίας τῷ Ἐξ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτῳ, τιμῶσιν αὐτῷ ὡσαύτως τὴν συνεδρίαν, ἐπὶ τῇ ἀρωγῇ ἣν ἀείποτε παρέχει τῷ καθόλου ἐπιστημονικῷ σκοπῷ τοῦ Συλλόγου και διαλάει τὴν συνεδρίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρῆσαν ὡσαύτως ὁ κ. Ι. Τανταλίδης, ἐκπροσώπων τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικὸν πατριάρχην, ὁ πρωτοσύγκελος και ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Σεβ. ἀντιπροσώπου τῆς Ρωμῆνας Ἐκκλησίας κ. Βοννέτη, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Β. ἑλλ. πρεσβείας κ. Ε. Ζαλοκώστας, πλείστα μέλη, ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραίου θύλου και ἄλλο πολὺ ἀκροατήριον, πληροῦν τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ. — Ἀνακοίνωσις τῆς ἀστρονομίαι Miss A. Clerke περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν Πλειάδων. — Ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Ν. Couderc περὶ τῆς ἡμετέρας ἐκλείψεως τῆς 4/16 ἀπριλίου. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὑπόμνημα τοῦ κ. Sumner ἐπὶ τῆς διαστάσεως τοῦ φωτός. — Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς μαΐου (ν. ἡμ.).

Ἐσχάτως ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς διακεκριμένης ἀμερικανίδος ἀστρονόμου Miss A. M. Clerke μελέτη σχετικὴ πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν τοῦ γνωστοτάτου τούτου ἀστερισμοῦ, ἧς τὰ θεμελιώδη πορίσματα ἔχουσιν ὧδε:

Ὁ ἀστρονόμος Bessel, τῷ 1839, ἐμέτρησε πρῶτος τὰς σχετικὰς ἀποστάσεις τῶν σφινδόντων τῶν ὠραίων ἀστερισμῶν τῶν Πλειάδων ἀστέρων ὡς και τὴν ἀκριβῆ θέσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπανάλαβε, τῷ 1884—85, ὁ δόκτωρ Elkin. Διὰ συγκρίσεως τῶν ἐξαγομένων τῶν δύο τούτων ἐργασιῶν, χωρίζομένων διὰ χρονικοῦ διαστήματος 45 ἐτῶν, ἐβεβαίωθη ὅτι οἱ λαμπρότεροι τῶν ἀστέ-

ρων τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου ἔχουσιν ἐνδεδειγμένην κίνησιν πρὸς τὸ μεσημβρινοανατολικὸν και ὅτι αἱ μεταξὺ αὐτῶν ὁρώμεναι νεφελοῦσες μετέχουσιν πιθανῶς τῆς κινήσεως ταύτης. Συγχρόνως ἐβεβαίωθη ὅτι μικρὸν τι σύμπλεγμα ἀστέρων τοῦ ὀγδοῦ μετὰ τῶν Πλειάδων ἐν ταῖς ἀστρονομικαῖς διόπτραις, μένει ἀκίνητον, οἱ δὲ ἀστέρες τοῦ κυρίου συμπλέγματος ἀντιπαρέρχονται πρὸ αὐτῶν. Οἱ μικροὶ ὅθεν οὗτοι ἀστέρες κείνται ἀναγκαίως ἀπότερον τῶν Πλειάδων και ἐπομένως δύνανται νά χρησιμοποιηθῶσι ὡς σημεία συγκρίσεως πρὸς μέτροσιν τῆς μετακινήσεως τῶν πρώτων. Τὸ γε νῦν, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἡ μετακίνησις τοῦ κυριωτέρου ἀστέρος τῶν Πλειάδων, τῆς Ἀλκυόνης, μετὰ τῶν παρακειμένων τοῦ συμπλέγματος, οἵτινες παρακολουθοῦσι αὐτὴν κατὰ τὴν τοιαύτην μετακίνησιν, εἶνε φαινομένη, δέον δὲ ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἐν τῷ διαστήματι μετὰστασιν ὀλοκλήρου τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος και ἐπομένως οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου προβολὴ τῆς ἰδίας τοῦ ἡμετέρου συστήματος κινήσεως. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐὰν δεχθῶμεν, ὡς τοῦτο προῦτάθη, ὅτι ὁ ἡμέτερος Ἥλιος, και ἐπομένως ὀλοκλήρον τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα, κινεῖται μετὰ ταχύτητος 25 χιλιομέτρων ἐν 1", συμπεραίνομεν ὅτι ἡ παράλλαξις τῆς Ἀλκυόνης ἰσοῦται πρὸς 0",013, ἦτοι ὅτι αὕτη κείται εἰς τοιαύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν ὥστε τὸ φῶς, ὅπερ διατρέχει τὸ διάστημα μετὰ ταχύτητος 300000 χμ. ἐν 1", διαπαντὴ περὶ τὰ 250 ἔτη διὰ νά φθάσῃ μετὰ ἡμῶν.

Τὸ ἐξαγομένον τοῦτο ἔχει σημασίαν σπουδαιότατην, διότι κατὰ πρῶτον πληροφροεῖ ἡμᾶς περὶ τῆς κατὰ τινὰ προσέγγισιν ἀποστάσεως νεφελοῦσιν τινῶν συνοδευουσῶν τὰς Πλειάδας, ἔτι δὲ διότι τὸ πρῶτον ἐγένετο μέτροσις τῆς ἀποστάσεως τῶν νεφελοῦσιν, οὐδεμίαν δὲ μετὰ τοῦδε παρατηρήθη μετακίνησιν τῶν συμπλεγμάτων τούτων, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἕνεκα τῆς ἀπειροῦ ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεως αὐτῶν ὡς μὴ μεταβάλλοντα τὴν φαινομένην ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου θέσιν αὐτῶν. Εἰς ταῦτα δὲ δέον νά προστεθῆ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αἱ Πλειάδες συνδέονται και ἀποτελοῦσι μέρος τῆς μεγάλης νεφελοῦσιν, ἧτις εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γαλαξίου. Τὰ ἀνωτέρω ὅθεν σημειωθέντα ἐξαγομένα δύνανται νά θεωρηθῶσιν ὡς ἄγοντα εἰς τὴν κατὰ τινὰ προσέγγισιν μέτροσιν τῆς ἀποστάσεως, εἰς ἣν δύνατον νά εὐρίσκονται τὰ λοιπὰ μέρη τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν σπουδαιότητος ταύτης οὐρανιας ζώνης. Ἐν τέλει δὲ μαθάνομεν ἐκ τῶν πορισμάτων τῆς ἐργασίας ταύτης τῆς ἀμερικανίδος ἀστρονόμου ὅτι αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ὠραῖον τῶν Πλειάδων σύμπλεγμα νεφελοῦσιν εὐρίσκονται ἀσυγκρίτως πλησιέστερον ἡμῶν ἢ αἱ λοιπαί, εἰς ἃς οὐδεμίαν τὸ γε νῦν ἐσημειώθη φαινομένη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου μετακίνησιν, προσερχομένη, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἐκ τῆς ἐν τῷ διαστήματι μετατοπίσεως τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος.

Ἐτέρα ἀξία λόγου ἀνακοινώσις, γενομένη τῇ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν¹, εἶνε ἡ ὑπὸ

1) Συνεδρία τῆς 5 ἰουνίου 1893 (ν. ἡμ.).

τοῦ κ. N. Coculesco, ἐπιφορτισθέντος ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῶν Μικτῶν (Bureau des Longitudes) ἵνα συνενωθῇ μετὰ τῆς εἰς Σενεγάλην ἀποσταλείσης πρὸς μελέτην τῆς γνωστῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως τῆς 4]16 ἀπριλίου ἐπιτροπῆς, νὰ συνωδεύσῃ δὲ τὸν κ. Deslandes κατὰ τὴν εἰς Foundiougne ἐκδρομὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Coculesco ἀνακοινοῦται τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ὅτι διὰ κοινῆς φωτογραφικῆς συσκευῆς, ἐχοῦσης ἄνοιγμα 0,03 μ. καὶ ἐστιακὴν ἀπόστασιν 0,24 μ., ἔλαβε πέντε ὥραϊα φωτογραφήματα τοῦ ἡλιακοῦ στεφάνου, οὗτινος αἱ εἰκόνες εἶναι καθαρῶταται.

Οἱ μόνον διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως ὁρατοὶ ἀστέρες, Ζεὺς καὶ Ἀφροδίτη, φαίνονται καθαρῶς ἐπὶ τῶν πέντε τούτων φωτογραφήματων. Τὸ θερμομέτρον, ὅπερ καθ' ἅπαν τὴν ἐν Foundiougne διαμονὴν τῆς Ἐπιτροπῆς, οὐδέποτε κατῆλθεν ὑπὸ τοὺς +380 κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, κυμαινόμενον μεταξὺ +380 καὶ +400, καὶ μέχρι +490, κατῆλθεν αἰθνης τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλείψεως εἰς +280, συμειῶσαν 2606, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀλικῆς φάσεως, 240 κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς καὶ 260,5 κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐκλείψεως. Οὕτω δὲ ἐδείχθη ὅτι ἐγένετο αὐξομειῶσις 30,5 μέχρι 40 περίπου μεταξὺ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως καὶ τῆς κεντρικῆς φάσεως, ἀφ' ἑνός, τῆς κεντρικῆς δὲ φάσεως καὶ τοῦτέλους τῆς ἐκλείψεως, ἀφ' ἑτέρου.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὁ κ. Sumpner διὰ τινος ὑπομνήματος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς διακρίσεως τοῦ φωτὸς δεικνύει τὴν σημαντικὴν ἐπιρροὴν τῆς φύσεως τοῦ καλύπτοντος τοὺς τοίχους στρώματος ἐπὶ τοῦ φωτισμοῦ αἰθούσης τινός. Οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ ἐκφράζουσι τὴν ἀριθμὸν τῶν κηρίων, ἅτινα ἀπαιτοῦνται πρὸς τὴν αὐτὴν φωτισμὸν αἰθούσης, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οἱ τοίχοι αὐτοῦ εἶνε ἐπιστρωμένοι διὰ τινος τῶν ἐπομένων οὐσιῶν:

Table with 2 columns: Material and Quantity. Includes items like 'Μέλαν ἐρισθρον', 'Χάρτης βαθύφαιος', etc.

Ἡ ἀξία τῆς μελέτης ταύτης τοῦ κ. Sumpner, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέσον δι' ὃ κατὰ προτίμησιν θὰ γίνῃ ἢ ἐπίστρωσις τῶν τοίχων αἰθούσης τινός, εἶνε προφανῆς καὶ ἀπαλλάσει ἡμᾶς περιττῶν σχολίων.

Συνεχίζοντες, δημοσιεύομεν σήμερον τὸ μετεωρολογικὸν δελτίον τῶν ἄκρων θερμοκρασιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς βορείου καὶ Ἀφρικῆς τοῦ μηνὸς μαΐου (ν. ἡμ.), ἔχον ὅδε:

Ἄκραι θερμοκρασίαι.

Table of extreme temperatures for May 1-16. Columns: Day, Location, Temperature. Includes locations like Haparanda, Pic du Midi, Hernosand, Biskra, etc.

Ἄκραι θερμοκρασίαι.

Table of extreme temperatures for May 17-31. Columns: Day, Location, Temperature. Includes locations like Haparanda, Pic du Midi, Hernosand, Biskra, etc.

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου συνάγεται ὅτι ἡ μὲν ταπεινοτάτη θερμοκρασία (-120) ἐσημειώθη ἐν Haparanda τὴν 4 καὶ 5 μαΐου, ἡ δὲ ὑψίστη (420) ἐν Biskra τὴν 28. Εἰς ταῦτα δεῖν νὰ προστεθῇ ὅτι ἐν γένει καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην αἱ βροχαὶ ἦσαν ἀρκούντως σπάνιαι.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ὁ Ἔρβινγκ Ιρβινγκ κρησθήμενος ὑπὸ τοῦ Sarscey — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Εἶπομεν ἤδη ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει ὅτι ὁ Sarscey παρηκολούθησε τὴν Γαλλικὴν-Κωμωδίαν εἰς Λονδίον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστέλλει μακρὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν Χρόνον τῶν Παρισίων, πραγματευόμενος περὶ τῶν παραστάσεων τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου καὶ περὶ τῶν θεάτρων τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ἐν τῇ προτελευταίᾳ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, δημοσιευθεῖσα ἐν ἐπιφυλλίδι, ὁμιλήσας περὶ τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας ἐν τῷ Drury-Lane, ἀφιεροῦν τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιφυλλίδος τῷ διασημῷ ἀγγλῷ τραγωδῷ καὶ ἐρμνεύτῃ τῶν σαρκωδῶν δραμάτων κ. Ἐρβίνγκ Ιρβινγκ. Φρονοῦντες δὲ ὅτι αἱ τοιαῦται κρίσεις περὶ μεγάλων ὑποκριτῶν ὑπὸ ἐξόχων κριτικῶν τὰ μέγιστα συμβάλλονται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν παρ' ἡμῖν τῆς δραματικῆς κριτικῆς καὶ τῶν περὶ καλοῦ ἐν γένει ἰδεῶν, αἰτινες πολλακίς ὑπὸ πολλῶν πάσχουσι τῶν παθῶν τῶν τῆραχον, διότι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς τέχνης διατυποῦνται αὐταί, οὐκ ἀσκοποῦν ἡγούμεθα τὰ κυριώτατα τῆς κρίσεως τοῦ κ. Sarscey νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα, ἀλλως τε πρόκειται περὶ ἐπιφανεστάτου ἐρμνευτοῦ τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ.

Ὁ Ἰρβινγκ, ὅτε ἤκουσεν αὐτοῦ ὁ Sarscey, ὑπεδέυτο ἐν τῷ θεάτρῳ Λικεῖν τὸ σκῆμα τοῦ Thomas Becket, ἥτοι τοῦ πρωταγωνιστοῦντος προσώπου τοῦ δράματος τοῦ οὐ πρὸ πολλοῦ θανόντος θαυνηφόρου ποιητοῦ Tennyson. ὅπερ ἐπιγράφεται Becket a tragedy in a prologue and four acts, καὶ ὅπερ μετεσκεύασε τῆς σκηνικῆς χάριν αὐτὸς ὁ διαπρεπὴς τραγωδός. Ὁ πρῶτανις τῶν κριτικῶν ἀρχεται τῆς κρίσεως αὐτοῦ διὰ τῶνδε: «Ὁ κ. Henry Irving θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος κωμωδός (ὑποκριτὴς) τῆς Ἀγγλίας, εἶνε δ' ὄντως ὁ διασημότερος καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶνε γνωστὸν παρ' ἡμῖν (ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Γαλλίᾳ) σχεδὸν ὅσον τὰ τοῦ Mounet-Sully καὶ Coquelin. Μοὶ φαίνεται ὅτι οὗτος ὀφείλει μέγα μέρος τῆς φήμης αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε τῶν ὡρασιότατων καὶ ἐκφραστικωτάτων ἐξ ὧν ποτε εἶδον καὶ εἰς τὸ παράστημα αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε εὐγενὲς καὶ κομψόν. Ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ προξενεῖ ἐκπληξιν, εἶνε μέγας καὶ πλήρως λάμπει, προεδελνύει στερεῶς τὸ βλέμμα καὶ τὸ συγκρατεῖ. Ὁ τοῦ θεάτρου μύστις γινώσκει τίς ἢ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν τῷ ὑποκριτῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ἀναπληροῖ πάσας τὰς ἐλλείψεις τοῦ προσώπου καὶ συχνάκις καὶ αὐτῆς τῆς ἐρμνεύσεως. Τίς δὲν ἀναπολεῖ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Rénier (διασημὸν ὑποκριτοῦ, διαπλάσαντος τὸ πρόσωπον τοῦ Michonnet ἐν τῇ Adrienne Lecouvreur)! Παρατηροῦσα τὴν δεσποινίδα Weber ἐπὶ τοῦ προσκηνίου· τὸ κράτιστον τῶν προσόντων αὐτῆς εἶνε τὸ φῶς, ὅπερ ἐκπέμπει ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῆς. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Irving εἶνε καταπληκτικὸς. Εὐρισκόμην ἐν τῷ θεάτρῳ μετὰ τοῦ Νεωτέρου (διδ. τοῦ Coquelin Cadet), ὁμῆότεροι δὲ ἐθαυμάζομεν τὴν λάμψιν τοῦ βλέμματος τοῦ ὑποκριτοῦ. Ἄν ἐδλέπετε αὐτόν, ἐλεγέ μοι ὁ Coquelin, ἐν τῷ Ἐρβίνγκ Η' τοῦ Σαίξπηρ, ἐν ᾧ ἠρμύνετο

τόν καρδινάλιον! Ἦσαν ἐπὶ στιγμὴν ἐξήκοντα πρόσωπα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῷ σκοτεινῷ. Δὲν ἐδραπέτις εἰ μὴ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διαπερῶντας τὰ σκοτὴ καὶ φωτίζοντας αὐτά.

Ἄγνωστος ἐν τίνι σκηνῇ τοῦ Thomas Becket, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὃς προσεγίνωσκεν ὅτι δολοφόνου ἐμελλον ἐλθόντες νὰ φονεύσασιν αὐτόν, ἀναγινώσκει προσηχίας καὶ βυθίζεται εἰς βαθείας σκέψεις. Θόρυβος ἐν τῇ θύρᾳ ἐξάγει αὐτόν ἐκ τοῦ βύθου· ἦσαν οἱ δολοφόνου. Στρέφει βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρεῖ αὐτούς· οἷος κατέλαβε τὴν αἰθούσαν τοῦ θεάτρου.

Περὶ δὲ τῆς φωνῆς τοῦ ἐξόχου ὑποκριτοῦ, ἥτις ἐστὶ διαπεραστικὴ καὶ πλήρης χάριτος, ὁ ἐξοχος κριτικὸς λέγει ὅτι αὐτὴ οὐχὶ ἄκοντος τοῦ ὑποκριτοῦ ξικωφαίνει, ὁ δὲ ἦχος αὐτῆς ἐστὶ νεφώδης (voilé). Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ λέξις αὐτοῦ (diction) ἦν κατὰ τὴν ῥηματικὴν καὶ ὅτι ὁ καλλιτέχνης περιβάλλει τὴν φράσιν διὰ πάνυ δαψιλοῦς μελωδίας. Αἱ γινώμαι δὲ περὶ τούτου δοκοῦσιν μοι διηρημένα. Οἱ μὲν ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς λέγοντες ὅτι αὐτὴ ἐστὶ, τὸ τέλειον ἐν τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦσι μᾶλλον φυσικὸν καὶ ζωηρὸν τὸν λόγον. Αὐταὶ εἰσὶν αἱ δύο σχολαί, ὧν ὑπάρχουσιν ὅμοιαι καὶ ἐν Γολλίᾳ. Ἐνθουσιῶσθε τὰς ζωηρὰς ζητήσεις, ἃς διήγειρε καὶ διεγείρει ἔτι παρ' ἡμῶν ὁ τρόπος καθ' ὃν δέον νὰ λέγεται τὸ ἱστορικὸν δράμα, ὑπὲρ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δραματολογίῳ ἐκαλεῖτο τραγωδία. Οἱ μὲν θέλουσιν ὁ λόγος νὰ ἔχηται ὅσον οἶδόν τε τῆς φύσεως, αἱ δὲ στραφαὶ τοῦ Κορνελίου, τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Δουμᾶ πατρὸς νὰ λέγωνται τῷ αὐτῷ τόνῳ δι' οὗ ὁ ἀρχοντοχωριάτης διατάσσει τὸν Νικολᾶν νὰ κομίσῃ αὐτῷ τὰς ἐμβάδας ἢ τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οἱ δὲ προαιροῦνται λόγον πλατύν, πεποικιλμένον, ρυθμικόν, ὅστις ἐντείνει προσέτι τὴν εὐροίαν καὶ τὸ εὐρηχὸν τῶν στίχων. Ἄντικα εἰς τὴν σχολὴν ταύτην. Οὕτως ἡ μελωδία τοῦ Irving, δι' ἧς ἐκφέρεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ δυνάμει τὰς κυρίας συλλαβὰς προὔξεν ἡμῶν ζωνρὰν εὐχαριστήσιν.

Ἀκολουθῶς ὁ κ. Sarscy λέγει ὅτι ὁ Irving διάσημος ἐστὶν οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ταλάντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ θιάσῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ τοῦ σχηματίζειν αὐτόν καὶ τῇ τεραστία δεξιότητι αὐτοῦ ἐν τῷ ἀναδιβάσειν ἔργα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐκτίθησι δὲ εἶτα πῶς προδιαθέτει τοὺς συμπληρωματικούς ὑποκριτὰς (comparses) καὶ προετοιμάζει διδάσκων αὐτοὺς καὶ καταλήγει ἀφηγούμενος ὅτι μετὰ τὴν λήξιν τῆς παραστάσεως εἶχε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ εἰρήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ Irving καὶ συγχαρῆ αὐτῷ, ὅστις συνεκάλεσεν εἰς δεῖπνον τινὺς τῶν διασημῶν ὑποκριτῶν τοῦ Λονδίνου καὶ ἄλλους ἀσχολουμένους περὶ τὸ θεᾶτρον. «Τὸ δεῖπνον, λέγει, ἦν εὐθυμώτατον, ὁμολογῶ δὲ ὅτι κατελήφθη ὑπὸ λυπηρᾶς ἀντιζηλίας βλέπων πάντας τοὺς Ἄγγλους ὁμιλοῦντας τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν λίαν καθαρῶς, μετ' εὐχερείας καὶ πνεύματος».

Ἐν τῷ δεῖπνῳ τούτῳ κατενόησα διὰ τῆς συνδιαλέξεως, ὅτι ὁ Irving θαυμάζεται τε καὶ ἀγαπᾶται ἐν Λονδίῳ οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ταλάντου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἀφιλοκερδείας αὐτοῦ, εἶνε γενναϊότητος καὶ ἱπποτικώτατος. Εἶνε ἐν μὲν λέξει ἀνήθου γενναῖος μᾶλλον ἢ μέγας κομωδὸς καὶ μοὶ ἐφάνη,

παρατηροῦντι αὐτόν, ὅτι ἐξεδήλου πάντα ταῦτα διὰ τοῦ ἑαυτοῦ προσώπου, προσώπου ἀποστόλου.

Τοιαῦτα ἡ γνώμη τοῦ Sarscy περὶ τοῦ ἐξόχου διηγηματιώτου τοῦ Χαϊξπήρου τραγωδοῦ, περὶ οὗ πολλὰ ἐγράφησάν τε καὶ γράφονται καθ' ἑκάστην. Τούτου ἀντικρίσις θὰ ἐγίγνετο πρὸς τὸν Mounet-Sully νῦν, διότι ὁ ἐπιφανὴς οὗτος γάλλος τραγωδὸς παίξει ἐπίσης τὸν Ἀμιλέτον, προὔτιθετο δὲ νὰ παίξῃ αὐτόν ἐν Λονδίῳ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπεσε κληνήρης, ὅπερ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν εἰσπραξέων τῆς Γαλλικῆς-Κομωδίας ἐν Λονδίῳ, διότι τὸν Mounet-Sully πρὸ παντὸς ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον. Ὁ Claretie εὐρέθη εἰς δυσχερεῖ θέσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ Sarscy κλαίει ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ ἐπιφυλλίδι ἐπὶ τῷ ἀτυχήματι. Κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον πρᾶττει τοῦτο, καθόσον ἐν Λονδίῳ διδάσκει ἡ ἰταλὴ τραγωδοῦς Duse, ὡς εἶπομεν ἥδη, ἥτις προκαλεῖ ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἦν ὁ Sarscy διακινρῶσει μετρίαν, προτιμῶν ἑκατοντάκις, ὡς εἶπε πρὸς τινὰ ἄγγλον συνάδελφον αὐτοῦ, τὴν δεσποινίδα Bartet, ἦν οὐπω ἠδυνήθησαν οἱ Ἄγγλοι, καίτοι θριαμβεύσασαν ἐν τῇ Denise, νὰ κρίνωσιν ἐν ὅλῃ τῇ ἀξίᾳ αὐτῆς, διότι αὐτὴ πάντοτε ἀποφεύγει τὴν ρεκλάμαν. Οὕτως ἐπιλαμβάνεται αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας νὰ ὁμιλήσῃ θερμώτατα ὑπὲρ τῆς Bartet, ἦν δικαιοτάτα, ὡς λέγει, παραβάλλει ὁ κριτικὸς Larroumet, ὃς ἐξέδωκεν ἄρτι σύγγραμμα περὶ τῆς Adrienne Lecouvreur, πρὸς αὐτὴν τὴν διάσημον φίλην τοῦ Βόλταίρου, ἀναγορεύων αὐτὴν πρώτης δυνάμει ὑποκριτρίαν (comédienne).

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐποιήσατο ἑναρξίν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐν τῷ ἡμετέρῳ θεάτρῳ τῆς Ὀμοιοίας τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ὑπὸ τῶν κ. Λαμπροῦσαν ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος, τὸ δὲ δημόσιον σπεύδει εἰς τὰς παραστάσεις αὐτοῦ. Οἱ θεατῶνται ἀπέδειξαν ἀγαθὴν θέλησιν οὕτως εὐπρεπίσαντες τὸ θεᾶτρον, καὶ ὅπως κατέστησαν αὐτὸ εὐπρεπέστερον ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀνέθηκον τμηματικῶς τὴν ἐργασίαν εἰς διαφόρους ἐργάτας, οὐχὶ εἰς καλλιτέχνην ἀρχιτέκτονα. Τούτου ἕνεκα, μετ' ὅλα τὰ γενόμενα ἔξοδα, ἄπερ ὡς ἤκουσαμεν ἐγένοντο μεγάλα τῶν θεατῶντων μὴ φεισθέντων χρημάτων χάριν τοῦ δημοσίου, οὐδαμῶς δύναται τις νὰ διακρίνῃ τι ἄρμονικόν καὶ καλόν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς διατάξεως τῶν θέσεων συγχαρητηρίων ἀξίαι εἰσὶν οἱ θεατῶνται. Περὶ τοῦ θιάσου θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν τῷ προσεγγί τῷ τῷ, διότι οὐπω εἶδομεν πάντας τοὺς ὑποκριτὰς.

— Ὁ κ. Ν. Γ. Μακρίδης συνέθετο, τῇ συμπράξει ἐν μὲν τοῖς ἔπεισι τοῦ κ. Χρήστου Χατζηχρήστου ἐν δὲ τῷ μελεῖ τῆς μουσολήπτου δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Ν. Στελιανίδου καὶ τοῦ κ. Δ. Ροδίου. νέον ἑλληνικὸν μελοδραμάτιον εἰς πράξεις τρεῖς ἐπιγραφόμενον. Οἱ Γάμοι τοῦ Αουλουδάκη. Τὸ μελοδραμάτιον τοῦτο φέρει τοπικὴν ὄλως χαρακτῆρα, ἀντικὸν δὲ μᾶλλον εἰς τὴν κομωδία τῶν ἡθῶν, ἐκτίθησιν ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ἄσματα αὐτοῦ ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τῆς Κόρης τοῦ Ἀγάθωνος καὶ ἄλλων ἔργων κ. Χρ. Χατζηχρήστου, ἅτινα ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τῆς λάτρειδος τῆς μουσικῆς δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Στελιανίδου, τὰ ἄλλα δὲ ἄσματα (χοροὶ) ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ροδίου. Τὸ ἔργον διὰχρήσεται τὸ πρῶτον ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ παρὸν θέρος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Τούχα, ἐν ᾧ διδάσκει ὁ θιάσος τῶν κ.κ. Ἀλεξιάδου, Παντοπούλου

καὶ Κροδοβίλλη. Τὸ ἔργον, ἐξ ὧν ἤκουσαμεν, δυνάμεθα νὰ προσέπομεν ὅτι ἔχει πολλὰς καλλοίας. Πεποθήκαμεν ὅτι ἔσται εὐφρόσυνον καὶ χάριεν.

— Ἀπὸ τῆς προσεγγούς κυριακῆς ποιεῖται ἑναρξίν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ἰταλικὸς θιάσος μελοδραματικῶν ἐν τῷ Θερινῷ Θεάτρῳ τῶν Μνηματακίων.

— Καὶ αὐθις γίνεται λόγος περὶ τῆς Σάρρας Bernhardt. Φέρεται ὅτι ἀπώλεσε τὰ κοσμήματα αὐτῆς, ἀξίας περίπου 300,000 φρ. ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐν ᾧ διαμένει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βραυιλίας Ριονικαίρω. Ἡ κλοπὴ διεπράχθη καθ' ἣν στιγμὴν ἡ διάσημος τραγωδοῦς εὐρίσκατο ἐν τῷ θεάτρῳ. Νὰ μὴ εἶνε καὶ τοῦτο ἰδιότροπος ρεκλάμα;

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ διδάξαντος θιάσου μελοδραματικῶν ἔκλεισε τὸ θεᾶτρον καὶ ἀπήγαγε τὴν ὑψίφωνον δεσποινίδα Alt. Ὁ ἀναγράφας τοῦτο Καλλιτέχνης κόσμος τῶν Παρισίων λέγει ὅτι αἱ ρουμανικαὶ ἐφημερίδες παρηγοροῦνται λέγουσαι ὅτι ἡ μυθιστορία ἔδει νὰ τελειώσῃ οὕτω: Elle, Alt! Et lui Marche! . . .

— Ἐν τῷ γενομένῳ μελοδραματικῷ διαγωνισμῷ ἐν Cobourg ἔτυχον τοῦ βραβείου δύο μονόπρακτα μελοδράματα ἐπιγραφόμενα τὸ μὲν Εὐανθία (Evanthie) καὶ τὸ ἄλλο Rose de Pohleredra. Τὰ δύο βραβευθέντα ἔργα θὰ ἐκτελεσθῶσι τῇ 18 καὶ 19 ἰουλίου.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἄτυχῶς αἱ ἐλπίδες, ἃς ἤρειδε πᾶς ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Σωτηροπούλου διομολογηθείσης οικονομικῆς συμβάσεως οὐ μόνον δὲν κυροῦνται ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις χωρεῖ δεινυμένη πολὺ πλεονέκτηρον ἢ ὅτι καὶ ἀπαισιοδοξῶν τις ἠδύνατο ν' ἀναμένῃ· διότι ἀναμφισβδῶς ἡ θέσις, εἰς ἣν κατέπεσον αἱ ἑλληνικαὶ ἀξίαι κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα, εἶνε τι ὅλως ἐκτακτον, τοιαύτης ἐκπτώσεως οὐδὲ κατὰ τὸ καταπληκτικὸν ἄκουσμα τῆς τελευταίας παραιτήσεως τοῦ κ. Τρικούπη ἐπελθούσης, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἀποστολῆς τῶν κλειδῶν τῶν ὑπουργείων εἰς τὰ ἀνάκτορα.— Καὶ ὅμως οὐδὲν δικαιολογεῖ ἀποχρόντως τὴν δυσπιστίαν ταύτην, ἀφοῦ διὰ τῆς συμβάσεως λαμβάνονται τὰ σχετικῶς ἀσφαλέςτατα μέτρα πρὸς περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τῶν πιστωτῶν, ἀφοῦ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος συμβάσις καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις καὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς θελήσεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ν' ἀναποκριθῇ τιμῶς καὶ ἀκεραίως πρὸς πάσα τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ.— Μόνη ἴρα πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ἡ ἄντικρυς ἀντεθνικὴ συμπεριφορὰ τῆς συννοσημένης ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις διὰ τοῦ ἀσπόνδου καὶ ἐμπαθοῦς πολέμου αὐτῆς κατὰ τῆς συμβάσεως καὶ τῆς διομολογησάσης αὐτὴν κυβερνήσεως, ἐκείνην μὲν καταγγέλλουσα ὡς παρανόμως διομολογηθεῖσαν καὶ ἀπειλουμένην ὑπὸ ἀκυρώσεως, ταύτην δὲ ὡς ἀπελαθσομένην τῆς ἀρχῆς ἅμα τῇ συγκλίσει τῆς Βουλῆς,

ἐμβάλλει δισταγμοὺς καὶ δυσπιστίαν τοῖς ξένοις, οἵτινες βεβαίως δὲν ὀφείλουσι νὰ αἰσιοδοξῶσι πλεονέκτηρον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, ὅπερ ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς ἐνεστώσας σχέσεις τῶν κοινοβουλευτικῶν μεριδῶν ἐκπροσωποῦντων ἐπισήμως τὴν πλειοψηφίαν αὐτοῦ παρίσταται οὐδὲν ἀγαθὸν προσδοκῶν ὑπὲρ τῆς ὀριστικῆς διακανονίσεως τῶν δημοσίων οικονομικῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συμβάσεως, συμβάσεως ἐν τούτοις, ἧς κρεῖττον τι οὐδὲν προτείνουσιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ πολεμοῦντες αὐτὴν.— Τὸ φαινόμενον εἶνε λυπηρότατον, τὰς μελαγχολικώτατας δὲ σκέψεις ἐμπνέει περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐννοοῦσι νὰ ἐπιτελῶσι τὸ καθῆκον αὐτῶν οἱ ὑπὸ τοῦ πολитеύματος τῆς χώρας τεταγμένοι εἰς ἐπιτήρησιν τῆς κυβερνητικῆς ἐνεργείας.— Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ὑπουργεῖον οὐπω συνεπληρώθη διὰ τῆς προσλήψεως ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, οὐδὲ διώρισε τὰ πρόσωπα, εἰς ἃ θ' ἀναθέσθαι τὰς ἐμπιστευτικὰς θέσεις· ἐκ τῶν ὀνομάτων ὅμως, ἅτινα φέρονται ὡς ἐπίδοξοι ὑπουργοὶ καὶ νομάρχαι καὶ διευθυνταὶ ἀστυνομίας κλπ., φαίνεται ὅτι ἡ κυβερνήσις γινώσκει νὰ ἐκλέγῃ τὰ ὄργανα αὐτῆς.

Ὅριστικὴ φαίνεται, εἶνε ἡ ἀπόφασις τῶν ἡγετῶν τῆς ἐν Σερβίᾳ κρατούσης ριζοσπαστικῆς μερίδος πρὸς παραπομπὴν τοῦ τέως ὑπουργείου Ἀθακούμοιτις εἰς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον, ἥδη δὲ καὶ προσεκλήθησαν οἱ βουλευταὶ ὑπὸ τοῦ προεδρείου τῆς Σκουψίνης νὰ μελετήσωσιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸν περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμον.— Βεβαίως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ συννηγορήσοντες ὑπὲρ τοῦ τερατώδους γεννήματος τῆς πραξικοπηματικῆς γονιμότητος τῆς κακῆς κακῶς ἐκπεδοῦσης ἀρχῆς τῶν κ.κ. Ρίστιτις καὶ Βελιμάρκοβιτις, ἀφοῦ πολλάκις διεξετραγωδήσαμεν τὰς αὐθαιρεσίας καὶ παρανομίας, δι' ὧν ἡ βραχυδίας τῶν φιλελευθέρων κυβερνήσεων ἐπειράθη νὰ παγιώσῃ ἑαυτὴν ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ δι' ὧν ἐδημιούργησε τὴν πλαστὴν αὐτῆς πλειοψηφίαν κατὰ τὰς βουλευτικὰς καὶ δημοτικὰς ἐκλογὰς· δὲν δυνάμεθα ὅμως καὶ νὰ μὴ ὁμολογῶμεν ὅτι πατριωτικώτερον ἔργον θὰ ἔπραττον οἱ νικηταί, ἂν κατέλειπον τοὺς ἀμαρτόντας καὶ πεπτωκότας πολιτικούς ἀντιπάλους αὐτῶν εἰς τὴν τιμωρίαν, ἦν ἐπέβαλε καὶ ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἡ τοιαύτη αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπέλασις καὶ ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τελεία αὐτῶν ἀπὸ τοῦ μητρώου τοῦ Βουλευτηρίου διαγραφή.— Τὴν τοιαύτην διαλλακτικὴν πολιτείαν ἐπέβαλλεν ἡ τῆς χώρας κατάστασις, ἀπαιτοῦσα ἀποφυγὴν μὲν παντὸς νέου παροξυσμοῦ τοῦ δημοσίου πνεύματος, ἀπερίσπαστον δὲ ἀπὸ τῶν τοιοῦτων τὴν προσδοκίαν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, οἵτινες ἔχουσιν τοσαῦτα ἄλλα σπουδαιότερα ἔργα, εἰς ἃ νὰ δαπανήσωσι τὸν χρόνον αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα οὗτος δὲν ἐπαρκεῖ οὐδὲ πρὸς συζήτησιν προῦπολογισμοῦ, τοῦ σπουδαιωτάτου δηλαδὴ νομοθετήματος πάσης κυβερνήσεως, ἀλλ' ἐδέσθη νὰ παραταθῆ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1893 ἡ ἰσχὺς τοῦ προῦπολογισμοῦ τοῦ 1892.— Ἐπειτα δὲν νομιζόμεν καὶ λίαν ἱπποτικὸν ἀπολύτως αὐτοὶ κρατοῦντες ἐν τῷ κοινοβουλίῳ οἱ ριζοσπαστικοὶ νὰ δικάζωσιν ἀντιπάλους μὴ δυναμένους ν' ἀπολογηθῶσι πρὸς τῆς εἰς τὸ δικαστήριον παραπομπῆς αὐτῶν, τῆς μερίδος τῶν φιλελευθέρων, ὡς γνωστόν, μὴ ἐκπροσωπούμενης ἐν τῇ παρούσῃ Σκουψίνῃ.— Ἄλλ' ἴσως δευτέραι σοφώτε-

ραι σκέψεις μεταβάλλωσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἥς ἡ ἐκτέλεσις πρὸς τοὺς ἄλλοις θὰ ἐνέβαλλε τὰ σπέρματα πεισματωδεστέρων μελλόντων κοιμητικῶν ἀγώνων.

Καὶ ἡ διὰ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐπαναληπτικῶν ἐκλογῶν συμπλήρωσις τῶν ἐκλογικῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀποτελεσμάτων κυροῖ τὴν πρότερον ἐτι ἐδχηματισμένην γνώμην, ὅτι ἡ μὲν τῶν ἄλλων κοιμητικῶν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ σχέσις τηρεῖται ἡ αὐτὴ σχεδόν, τινῶν ἐξ αὐτῶν μάλιστα μικρὸν τι ὑπολειπομένων τῆς ἐν τῷ πρώτῳ θέσεως αὐτῶν, μόνον δὲ οἱ σοσιαλισταὶ ἐπανερχονται πολὺ κραταιότεροι, συγκροτοῦντες ἀξιοσέβαστον κοινοβουλευτικὴν δύναμιν, τῆς πρώτης διατηρουμένης πάντοτε ὑπὸ τῶν ὑπεραλλείων, καίπερ ἀπολεσάντων δεκάδα ἐδρῶν. Περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ γεγονότος τούτου εἰπόντες ἡδὴ ἱκανὰ ἐν προηγουμέναις ἐπιθεωρήσεσιν ἡμῶν, ἀρκούμεθα σήμερον προστιθέμενοι ὅτι πάντα ἐπιβάλλουσι τῇ γερμανικῇ κυβερνήσει τὴν χαλάρωσιν τῆς προτέρας αὐτῆς πείσμονος ἀντιστάσεως πρὸς πᾶσαν ἐν τῷ στρατιωτικῷ νομοσχεδίῳ ὑποχώρησιν, διότι μόνον οὕτω θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ προσθῆται τῇ φάλαγγι τῶν μόνων φίλων αὐτῆς συντηρητικῶν καὶ τινὰς καθολικὰς ψήφους πρὸς περίσῳδιν ρακῶν τινῶν τοῦλάχιστον τῶν στρατιωτικῶν αὐτῆς μεταρρυθμίσεων, ρακῶν, ἅτινα θὰ ἐπέτρεπον αὐτῇ τὴν ἐξακολουθήσασιν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀρχῆς ἀνευ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κρατοῦντος ἐν Γερμανίᾳ παραδόξου συνταγματικοῦ ἔθους, τοῦ νὰ ἠτῶνται ἐν τῷ κοινοβουλίῳ αἱ κυβερνήσεις καί, ὡς μὴ οὐδὲν τὴν ἴπταν αὐτῶν ὑπολαμβάνουσαι, νὰ παραμένωσιν ἀπαθῶς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. Διότι ἐπῆλθε μὲν αὐξήσις τις τῶν συντηρητικῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐκλογῶν περιόδῳ, οἱ αἰδιοδοχοῦντες δὲ τῶν φίλων τῆς κυβερνήσεως παρέχουσιν ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου πλειονοψηφίαν πεντεκαίδεκα ψήφων, προβαίνοντες μάλιστα μέχρι τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἐπιψηφίσεως καὶ ἀνευ τοῦ Κέντρου, ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ θετικότητος πρὸ τῆς κριδίου ὥρας τῆς ψηφοφορίας, διότι οὐδὲν δύναται νὰ γινώσκῃ περὶ τῶν γνώμων, αἵτινες μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ κρατήσωσι παρὰ τῇ πλειονοψηφίᾳ τοῦ κοινοβουλίου, ἥτις δὲν εἶνε ἀδύνατον κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ παράσῃ θέαμα ἀντίθετον τοῦ ὑπὸ τῶν θιασῶν τῆς στρατοκρατίας ἀναμενομένου, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ προηγουμένον κοινοβούλιον. Ἀλλὰ καὶ νικηφοροῦσθ ὁπωσδήποτε ἡ κυβερνήσις, εὐρεθήσεται πάντοτε πρὸ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς νίκης αὐτῆς κατὰ τοῦ φρονήματος μεγίστης μοίρας τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, ἀποκρούοντος πᾶσαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν αὐξήσιν, πρὸ τῶν δυσχερειῶν τῆς δεινώσεως τοῦ ἀγῶνος τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ δημοκρατικῶν τάξεων, δυσχερειῶν σοβαρωτέρων ἐτι γινομένων διὰ τῆς συντελεσθείσης ἀρτι νέας τῶν ριζοσπαστικῶν στοιχείων ἐνισχύσεως. — Αἱ τῆς «Κοκάρδας» δημοσιεύσεις καὶ αἱ ὑπὸ τῶν βουλιανζερικῶν, νομιζόντων ὅτι οὕτω θὰ ἐκάλυπτον τὰ ἀρχαῖα αἰσθη, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐξακοντισθεῖσαι βαρύνονται κατηγορίαι κατὰ διαπρεπῶν ὁπωσδήποτε μελῶν τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου, κατηγορίαι, ἃς ἡ Βουλὴ ἔδρευσε νὰ κηρύξῃ γελοίας καὶ μυστράς δυσκοφαντίας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνακρίσεων ἀποδεικνύονται

εὐτυχῶς ἀνυπόστατοι, αὐτοῦ ἄλλως τε τοῦ φερομένου ὡς ὑπεξαίρεσαντος ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας τὰ πολύκροτα ἔγγραφα ὁμολογίαντος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ὅτι ἐπιλαστογράφησεν αὐτὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀνομασθείσης ἐφημερίδος· οὕτω δὲ ἐλπίζεται ὅτι δὲν θὰ προστριβῇ ὁ μῶμος οὗτος τῇ Γαλλίᾳ, ὅτι διαπρεπῆ τέκνα αὐτῆς φιλοκερδείας χάριν προέδωκαν τοῖς ξένοις μυστικά τοῦ κράτους, οὐδὲ θὰ ἴδωμεν τὸν βουλιανζερισμόν ἀναδιοῦντα παρὰ τῇ γαλλικῇ δημοσίᾳ γνώμῃ δυνάμει δυσωνύμων ὑπηρεσιῶν. — Τὸ ἰρλανδικὸν νομοσχεδίον ἐποικιστῶν ἐν ἐτι βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, ἐπιψηφισθέντος καὶ τοῦ 4ου ἄρθρου μετὰ τοσαύτην ἀντιπολιτευτικὴν κωλυσιεργίαν. Ἐπῆλθεν εἴτα διακοπὴ τις τῶν ἐργασιῶν, μεθ' ἃ ἐπανελήθη ἡ συζήτισις, ἥτις ὅμως, ὡς ἐβάδιζε, οὐ παρετεινέτο ἐπ' ἀπειρον, τῶν συντηρητικῶν μόνον ἀπὸ τῆς παρατάσεως ταύτης καὶ τῶν μεταξὺ δυναμένων νὰ ἐπέλθωσιν ἀπροόπτων ἐξαρτῶντων τὰς ἐλπίδας αὐτῶν, ἂν μὴ ἐγκαίρως ἐματαίου τὴν μέθοδον ταύτην τῶν πολεμίων τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας ἢ ἐπιψηφίσις τῆς προτάσεως, ἣν ὑπέβαλεν ὁ κ. Γλάδστον καὶ δι' ἧς ὀρίζεται ἡ χρονολογία, καθ' ἣν δέον νὰ περατωθῇ ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος συζήτισις. Ἀλλὰ τὴν ἀγγλικὴν κυβερνήσιν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον ἐπληξε κατ' αὐτὰς λυπηρότατον ἀτύχημα, ὃ κατὰ τὰ πρὸ τῆς Τριπολιζέως τῆς Συρίας γυννάσια τῆς Ἀνατολῆς μοίρας καταποντισμὸς ἐκ δυσχερούσεως τῆς ναυαρχίδος Βικτωρίας, συμπαρασυρόσης εἰς τὸν ὑγρὸν τάφον αὐτῆς τὸν τε ναύαρχον Τράουαν, ἐν τῶν πρωτίστων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ναυτικῶν σεμνωμάτων, καὶ ὑπερτετρακοσίους ἄνδρας. Τὸ λυπηρότατον δ' ἐστὶ, ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπέδρασε οὐχὶ ἐν πραγματικῷ ἀγῶνι πρὸς πολεμίας ναυτικὰς δυνάμεις ἢ πρὸς τὴν μανίαν τῆς ἐξωργισμένης θαλάσσης, ἀλλ' ἐν ἀκινδύνοις γυμνασίοις, ἐπιτρέπουσι πᾶσαν ἀταραξίαν πνεύματος, ἐν μεσημβρίᾳ μέση καὶ ἐν γαληναίᾳ παραλίᾳ. Αἱ τεχνικαὶ περιστάσεις τοῦ τραγικοῦ τούτου καταποντισμοῦ θὰ ἐμβάλλωσιν ἀναμφιβόλως εἰς πολλὰς σκέψεις τοῖς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς θαλασσοκρατείας Ἀλβιώνος, ἀποδεικνυομένων πλημμελῶς ἐν τῇ ἰσοροπίᾳ τῶν σκαφῶν ἐχουσῶν καὶ δεομένων ριζικῆς ἴσως ἀνοργανώσεως. — Τῶν λοιπῶν κρατῶν τῆς δυσμικῆς Εὐρώπης τὰ πλεῖστα παλαιούσι πρὸς τὰς οἰκονομικὰς αὐτῶν δυσχερείας, ἀπὸ κρίσεως εἰς κρίσιν μεταπίπτοντα, ἢ καὶ ἀνοργανοῦσι τοὺς περὶ τῆς λειτουργίας τῶν τραπεζιτικῶν ἢ χρηματιστικῶν καταστημάτων νόμους πρὸς ἀποφυγὴν ἐφεξῆς τῶν καταστροφῶν, αἵτινες τοσοῦτον κατ' αὐτὰς ἐπεπλόασαν, ἢ πρὸς μείζονα φορολογικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν. Οὕτως ἡ ἰταλικὴ Βουλὴ ἐπέστανε τὴν γενικὴν καὶ ἠγξατο τὴν κατ' ἄρθρα συζήτισιν τοῦ περὶ ἀνοργανώσεως τῶν Τραπεζῶν νόμου, ἡ δὲ γαλλικὴ κυβερνήσις βλέπει δυσχερῶς ἐφαρμοζομένης τὰς χρηματιστικὰς αὐτῆς μεταρρυθμίσεις.

M. E. M.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐν τοῖς πρακτικῶς τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρίσις ἐγένετο ἡδὴ λόγος ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν κ. Homolle προῦκειτο νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσις καὶ ἀνακοινώσῃ τὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης. Τοῦτο ἐγένετο· ὁ κ. Homolle ἀνεκοινώσατο ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὰ μέχρι τοῦ νῦν περίσματα τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν, ὑποβαλλὼν καὶ διαφόρους φωτογραφίας καὶ σχέδια τῶν ἀνακαλυφθέντων. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας συνεχάρη θερμῶς τῇ διαπρεπῇ ἀρχαιολογῇ καὶ ἀνέθηκεν αὐτῷ ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀρχιτέκτονας καὶ μηχανικούς ὅσοι ἐργάζονται ἐν Δελφοῖς. Πρὸς δὲ προσεκληθῆ ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς τῷ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτῇ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Μονθολῶν καὶ ἐπὶ πᾶσι τῇ ἑλληνικῇ κυβερνήσει, ἥς τὴν φιλόφρονα προθυμίαν ἐξῆρε δημοσίᾳ ὁ κ. Homolle.

— Ἡ δὲ ἀγγλικὴ σχολὴ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης ἐργάζεται. Ἄρτι ἐδημοσιεύθη πόνημα αὐτῆς ἐπιγραφόμενον «Αἱ ἐν Μεγαπόλει ἀνασκαφαὶ κατὰ τὸ ἔτος 1890—91». Ἐντὺς δὲ μικροῦ ἐκδίδεται ὑπὸ τῶν πρώην ἐταίρων αὐτῆς κ.κ. Σούλτς καὶ Βάρνσλεϋ «Ἡ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐν Ἑλλάδι».

— Σπουδαιότατον, ὑπὸ τοπογραφικὴν ἐποψὴν μάλιστα, λογίζεται κατὰ τὴν γνώμην τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ νομισματικοῦ μουσείου κ. Σβορώνου ἀνάγλυφον παρὰ τῷ Μοσχάτον ἀνακαλυφθῆν. Ἡ πλάξ φέρει παραστάσεις ἀναγλύφους ἐφ' ἑκατέρᾳ τῶν ὄψεων, κοσμεῖται δὲ τὸ ὅλον ὑπὸ ἀνθρακίτου φέροντος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ παραστάσεις, ἔχγη χρωμάτων, ἴσως δὲ καὶ ἐπιχρυσώσεως. Ἐπὶ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν ὄψεων παρίσταται νεανίας καλός, ὁ ΕΧΕΛΟΣ, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἐπάγων ἐξ ἄρματος πρὸς ἀριστερὰν ὄρειαν, τὴν ΑΣΥΛΗΝ. Πρὸ τῶν ἵππων ἵσταται νεανίας, παροτρύνων εἰς φυγὴν τοὺς ἵππους καὶ ἐμποδίζων αὐτοὺς ὡς Ταρξίππος τις. Ἄνω τῶν ἵππων διακρίνονται ζωηρὰ ἔχγη χρωμάτων, πιθανῶς ἔχγη ἀστέρων· ἄνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἵππων, διότι ἐνθρυμμεῖται τοιοῦτους ὁ κ. Σβορώνος, ἐπ' ἀκριβῶς ὁμοίων παραστάσεων, π. χ. ἐπὶ τῆς παραστάσεως τοῦ Λαβδάνου, ἀπάγοντος τὸν Χρῦσαιππον, ἐνθα πλὴν τῶν ἀστέρων εὐρηται καὶ ὁ πρὸ τοῦ ἄρματος νεανίας. Ἡ Ἰασὺλῃ μοῖ εἶνε ἀγνωστος, λέγει ὁ κ. Σβορώνος, ἀλλ' ὁ Ἐχελος εἶνε βεβαίως ὁ ἐπώνυμος ἦρωες τοῦ ἀττικῶν δήμου τῶν Ἐγελιδῶν, οὗτινος ἀμφισβητεῖται μὲν ἡ θέσις, ἀλλ' ὑποδεικνύεται ὑπὸ ἀρχαιοτέρων ἢ νεωτέρων ὡς παρὰ τὸ φαληρικὸν ἔλος καὶ τὸν χῶρον τὸν μεταξὺ τοῦ μνημείου τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τοῦ Μοσχάτου, ἐνθα τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη. Ὡστε καὶ ὑπὸ τοπογραφικὴν ἐποψὴν τὸ ἀνάγλυφον εἶνε σπουδαιότατον, διότι δι' αὐτοῦ ὀρίζεται βεβαίως ἡ θέσις τοῦ δήμου τούτου, ὅστις σημειωτέον ἐκέκτητο καὶ ἱπποδρόμον «τὸ ἐν Φαληροῖς», ἐν ᾧ πρότερον ἐτελοῦντο τὰ Παναθηναῖα· ὅτι δὲ τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη κατὰ γῶραν φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι παρ' αὐτῷ εὐρέθησαν καὶ τὰ τεμάχια αὐτοῦ π. χ. τὸ στέφανον αὐτὸ ἀνθρακίτον. Παραστάσεις ὁμοίας ἀναφερομένης εἰς ἀπαγωγὰς κορῶν ὑπὸ ἠρώων ἢ θεῶν ἔχμεν πλείστας ἐπὶ ἀγείων κυρίως καὶ νομισμάτων μυθολογικῆς ἀρχαιοτέρας, ὡς εἶνε ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀπάγοντος τὴν Περσεφόνην.

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ὄψεων, κάλλιστα ἐπίσης διατηρουμένης,

ἀλλὰ λίαν ἀκαθαρίστου εἰσέτι, διακρίνεται ὁ Ἐρμῆς, πρὸς τὸν ὅπου πηλασάουσι δύο ἄνδρες, ὧν ὁ εἷς ἐν τῇ στάσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τρεῖς νύμφαι. Ἄνω τῆς παραστάσεως εἶνε ἡ ἐπιγραφὴ Ἐρμῆ καὶ νύμφαις ἴνα ἀλ' ἐξοί... ὅστις ἴσως ἐχρησίμευε πρὸς προστασίαν τοῦ μνημείου.

Τὸ κάλλιτέγνημα τοῦτο θ' ἀποθῆ τῶν ἀρίστων κοσμημάτων τοῦ κεντρικοῦ μουσείου.

— Διατάγμα τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου διορίζει τὸν ὑποειχθέντα ὡς πρύτανιν ὑπὸ τῆς συγκλήτου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Παναγ. Παυλιδῆν, καθηγητὴν τῆς ἐβραϊκῆς φιλολογίας διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1893—94.

— Ἡ Century Magazin διοργάνωσεν ἐν Σικάγῳ ἱστορικὴν ἐκθεσιν τῆς λεξικογραφίας τῆς Ἀγγλίας, ἐν ᾗ ἐκτίθενται κατὰ σειρὰν πάντα τὰ ἀγγλικά λεξικά, ἀπὸ τοῦ λεξικοῦ τοῦ ἱστ' αἰῶνος μέχρι τοῦ Century Dictionary. ὅπερ ἐτι δημοσιεύεται. Πάντα τὰ λεξικά ταῦτα εἰσιν ἀνοικτὰ εἰς τὸ στοιχεῖον M, εἰς τὸν τρόπον ὅστε νὰ ἦ καταφανὴς ἡ ἐξέλιξις τῆς γλώσσης ἐν τοῖς ἀναγομένοις εἰς τὰς λέξεις, αἵτινες ἀρχονται ἀπὸ τῶν γραμμάτων micro Τὸ λεξικὸν τοῦ Cockeran τοῦ 1623 μίαν μόνην λέξιν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως ἧτις ὡς πρῶτον συνθετικῶν ἄλλων φέρεται, ἀλλὰ τὸ Century Dictionary, ἧτις τὸ τελευταῖον λεξικὸν, τὸ ἤδη ἐκδιδόμενον, ἐνέχει πλήρεις ὀκτὼ σελίδας οὕτως ἀρχομένων λέξεων.

— Τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Σικάγου ἐδωρήθησαν 375,000 φρ. πρὸς οἰκοδομὴν ἰδίου κτιρίου. Ἡ Ἀκαδημία αὕτη ἰδρυθεῖσα τὸ 1856 ὑπέστη σκληρὰς δοκιμασίας, ἀφ' ὧν νῦν ἐλπίζει αὕτη ὅτι ἀπηλλάχθη.

— Ἡ Ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις τῶν Παρισίων ἐν τῷ τεύχει αὐτῆς τῆς 17 ἰουνίου ἐκτίθησι παρατηρήσεις τοῦ παρ' ἡμῖν διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Ζαμπακοῦ περὶ τῆς λέπρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1893.

— Αἱ σχολαὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐξετάσεων, ἀλλὰ θέλουσαι ταύτας ἐναυσιόους καὶ ἄλλαι κατὰ διατίαν. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θέλει συντάξῃ τὸ κανονιστικὸν νομοσχεδίον κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην.

— Διὰ Β. διατάγματος ἐν Ἑλλάδι ὀρίσθη οὐδεὶς νὰ γίνηται ὑπότροφος ἐκ κληροδοτήματος οἰουδήποτε ἂν δὲν πρωτεύσῃ ἐν διαγωνισμῷ. Ἡ τῷ ὑποτρόφῳ χορηγία θὰ διακόπηται ἐὰν οὗτος κατὰ τὰς ἐτησίους αὐτοῦ ἐξετάσεις λάβῃ βαθμὴν κατώτερον τοῦ λίαν καλῶς.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνεκοίνωσε ἐπιστήμως εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις πρεσβείας τῶν ξένων Δυνάμειν ὅτι τὰ ἐγκαίρια τῆς Διόρυγος τῆς Κορίνθου τελεσθήσονται μεταξὺ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς 27 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου.

— Ὁ καθηγητὴς κ. Μητσόπουλος, εἰς Ἀθήνας ἀρτι ἐπανελθὼν ἐκ Θηβῶν, ἀποδίδει τοὺς ἐκεῖ γενομένους σεισμούς, ὡς καὶ τοὺς ἐν Ζακύνθῳ εἰς ἐσωτερικὰς καταπτώσεις τεμαχίων γῆς, τάσσει δὲ τὸ κέντρον κατὰ τὴν Καδμείαν.

— Μία τῶν αἰθουσῶν τοῦ μουσείου τοῦ Cassel ἐν Γερμανίᾳ περιλαμβάνει τὴν περιεργότατην συλλογὴν βιβλίων ἣν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη κέκτηται 500 τόμους κατεσκευασμένους ἕκαστος ἐκ ξύλου διαφόρου. Ἡ ῥάχη ἑκάστου

τόμου ἐγένετο ἐκ τοῦ φλοιοῦ δένδρου, οὗτινος τὸ ξύλον καθολοκλήριαν σχηματίζει τὰς δύο πτέρυγας τοῦ περικαλύμματος. Οἱ τόμοι οὗτοι δὲν ἔχουσι σελίδας, εἰσὶ κιβώτια ἐνέχοντα τὸ ἄνθος, τὸν σπόρον, τὸν καρπὸν καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ὅπερ ἐχρησίμευσε πρὸς κατασκευὴν τοῦ περικαλύμματος. Ὁμολογουμένως ἔκτακτος καὶ ὠραία βιβλιοθήκη.

— Ἐν τῷ στομάχῳ γέροντος Ἴππου εὐρέθη λίθος βάρους πλέον τῆς ὀκτῆς (τριῶν ἀγγλικῶν λιτρῶν). Ὁ λίθος οὗτος ἦτο στρογγύλος καὶ εἶχε διάμετρον 36 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὁ Ἴππος εἶχεν ἡλικίαν 24 ἐτῶν καὶ εἰργάζετο κανονικῶς χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ἀδιαθεσίαν τινὰ ἐπὶ δεκαεξὶ ὅλα ἔτη καθ' ἃ ἀνῆκεν εἰς τὸν τελευταῖον κύριόν του. Μόνον ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ ζῆλον προσεβλήθη ὑπὸ δυσπεψίας, προξενηθείσης κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ λίθου, ἀλλ' ἡ κανονικὴ χώνευσις ταχέως ἐπανῆλθεν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 12 Ἰουνίου

Ἡ πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς χρηματιστηρίοις ἐπικρατοῦσα καχεξία ἤρξατο κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην προσλαμβάνουσα σοβαρώτερον χαρακτῆρα, γενικὴ δὲ τῶν χρεωγράφων ὑποτίμησις ἐκίνησε τὴν τέως ἀκίνητον χρηματιστικὴν ἀγοράν. Καὶ πάντα μὲν τὰ χρεώγραφα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ Παγίου ἐξαιρουμένου, ὑπέστησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑποτίμησιν, πρὸ πάντων ὅμως τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ, καὶ τοῦτο κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πληρωμῆς τῶν τοκομεριδίων. Καὶ τὸ μὲν ἰταλικὸν Πάγιον, τὸ ὁποῖον τὴν δευτέραν ἐτιμᾶτο 93, ἀγώλεσεν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δύο σχεδὸν μονάδας, τὸ δὲ ἑλληνικὸν Μονογῶλιον ἀπὸ 52 1)2 κατῆλθε 47. Ὑποτίμησιν τριῶν μονάδων ὑπέστη ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ τὸ ἑλληνικὸν Πάγιον, ὡς καὶ τὰ δάνεια τοῦ 1881 καὶ 1884. Ἐπίσης καὶ αἱ ὁμολογίαι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζικῆς Ἑλλάδος ὑπετιμῆθησαν ἐνταῦθα κατὰ 10 φράγκα, ἀπὸ 390 εἰς 380, καίτοι ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐξαμήνου τοκομεριδίου ἐκ φρ. 8 καὶ ἡ κλήρωσις τῶν βραδείων καὶ τοῦ χρεωλυσίου γίνονται σήμερον. Ἡ τοιαύτη σοβαρὰ κατὰπτωσις τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων, καὶ μάλιστα τοῦ Μονογῶλιου, ὅπερ, ἐξαιρηθὲν τοῦ γενικοῦ μέτρου, πληροῦνται εἰς χρυσόν, ἐγκαίρως δὲ ἐκιοινοποιήθη ἡ ἀποστολὴ τῶν διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ τοκομεριδίου ἀπαιτουμένων χρημάτων, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ οἰκονομικὸν μέτρον τῆς νέας κυβερνήσεως δὲν παράγει τοὺς ἀπ' αὐτοῦ προσδοκηθέντας καρπούς. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ σήμερον γενήσεται ἐν Εὐρώπῃ ἡ πληρωμὴ τῶν τοκομεριδίων τοῦ ἑλληνικοῦ Παγίου καὶ τῶν δανείων τοῦ 1881 καὶ 1884 διὰ τίτλων τοῦ νέου δανείου, ἡ μᾶλλον διὰ προσωρινῶν ἀποδείξεων (scrips) τοῦ κ. Χάμβρο, ταχέως γενήσεται γνωστὸν κατὰ πόσον τὸ μέτρον τοῦτο ἔτυχεν ἢ μὴ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κατόχων, καὶ ἂν τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια θὰ παραδεχθῶσιν ἀνευ ἀντιτάσεως τὸν

τρόπον τοῦτον τῆς πληρωμῆς τῶν τέως εἰς χρυσόν πληρονομένων τοκομεριδίων. Οἱ περὶ τὴν κυβερνήσιν φρονοῦσιν ὅτι οὐδεμία θὰ παρεμβληθῆ δυσχέρεια περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἡ ἔκπτωσις τῶν χρεωγράφων καὶ μάλιστα τοῦ Μονογῶλιου ἐπιτρέπει ἀμφιβολίαν τινὰ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς τῶν χρεωγράφων καταπτώσεως τὰ τουρκικὰ διατηροῦνται σταθερὰ ἐνεκα τῶν διὰ μετροπῶν γενομένων ἀγορῶν παρὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν κεφαλαιούχων, οἱ ὅποιοι μετὰ τὰ τῆς πρώτης τάξεως χρεώγραφα προτιμᾶσι τὰ τουρκικὰ καὶ τὰ αἰγυπτιακὰ, ὧν ἡ ὑπηρεσία τῶν τόκων καὶ τῶν χρεωλυσίων ἐστὶ πληρέστατα ἐξασφαλισμένη. Διὰ τοῦτο τὸ Γενικὸν χρέος, ὅπερ ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων ἡμερῶν ἀπώλεσεν ἐν Παρισίοις 25 ἑκατοστὰ, ἀνέκτησεν αὐτὰ χθὲς, ἀνατιμηθὲν αὐθις 21,97 1)2. Ἐνταῦθα κατωτέρα τιμὴ ἐγένετο τὴν τρωίαν τῆς χθὲς μέχρις 23,34 1)2, ἀλλὰ κατὰ τὸ κλεισίμιον ἐσημειώθη 23,39.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πλὴνυμωρα τῶν χρημάτων, φθάσασα εἰς τὸ ἤϊστον σημεῖον, ἤρξατο ἀποσυρομένη, ἐπομένως καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τόκος ὑπεστηρίχθη, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παρουσιάσῃ χαρακτῆρα στενοχωρίας, ὅπως ἐν Βερολίνῳ, ἐνθα ἐπιτείνεται ἡ ζήτησις τῶν χρημάτων.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ὑπεσχέθη, ἐνδίδων εἰς τὴν ἀπαιτήσιν τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ ποιήσῃ σπουδαίας παραχωρήσεις εἰς τοὺς ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, μεταρρυθμίζων τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ ἐπιβολῆς φόρου εἰς τὰς πράξεις τοῦ χρηματιστηρίου. Ἦδη αἱ Τράπεζαι ἐξηρέθησαν τῆς ἐξελέγξεως καὶ τῆς σχετικῆς φορολογίας, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ ἐξελέγξις θὰ ἀντικατασταθῆ δι' ἐπιθέσεως κινητῶν χαρτοσήμων. Ἐλπίζεται περὶ πλέον ὅτι ἡ νέα Βουλὴ, εἰς ἣν ὑποβλήθησεται αὐθις τὸ ζήτημα, θ' ἀποσύρῃ τὸν ἀτυχῆ τοῦτον νόμον, ὃν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἀποσυνθετικὸν τοῦ χρηματιστηρίου νόμον ἀπεκάλεσαν.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ. — Ὁ ἐν τοῖς ἠθικοῖς Πλουτάρχου τοῦ Χαϊρωνέως θησαυρὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Νεολόγου», 1893. Τεύχος εἰς 320 σελ. 53. Ἀντίτυπα τοῦ τεύχους εὐρίσκονται παρὰ τῷ κ. Σαμαρτίδῳ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ. — Πρῶτοι στίχοι. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Νεολόγου», 1893. Τόμ. εἰς 16ον, σελ. 81. Τιμ. γρ. 5. Περὶ τῶν ποιήσεων τούτων, ὧν τινες χαριέσταται, γενήσεται ἴδιος λόγος ἐν ἐπομένῳ τεύχει.

Ὁ ἐπεὶθνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

<p>NORTH BRITISH & MERCANTILE (Νόρθ Μπρίτις & Μερκαντίλ) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809 Κεφάλαιον Λ. Στ. 8,000,000 Ἀποθεμ. » 10.695,969 Ἐτησίαι πρόσσοδος τῷ 1891 Λ. Στ. 4,056,900</p>	<p>ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ (COMPAGNIES D' ASSURANCES) κατὰ τῆς πυρκαϊῆς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς. <i>Αἱ εταίρια αὗται ἀσφαλίζουν ὅμοι κατὰ τῆς πυρκαϊῆς κτίρια, ἐπιπλα, ἐμπορεύματα κτλ. εἰς μειωτάτας τιμὰς.</i> Ταχεῖα καὶ ἐλευθέρως πληρωμὴ τῶν ζημιῶν. <i>Ἐπίκεινα τῶν 20 ἑκατομμυρ. λιτρῶν στερημένων ἐπιηρώθησαν ὑπὸ τῶν δύο τοῦτων Ἐταιριῶν διὰ ζήμίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1889.</i></p>	<p>Northern Assurance (Νόρθερν Ἀσσυράνς) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836 Κεφάλαιον Λ. Στ. 3,000,000 Ἀποθεμ. » 3,650,872 Ἐτησίαι πρόσσοδος τῷ 1891 Λ. Στ. 1,076,800</p>	<p>THE MARITIME Insurance Company Limited Ἰδρυθεῖσα τῷ 1864. Κεφάλαιον Λ. Στ. 500,000 Ἀποθεμ. » 102,345 Ἡ Ἐταιρία αὕτη ἀσφαλίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐπορεύματα, χερματοδέματα καὶ ναύλους δι' ἀτμοπλοίων ἢ ἰστιοφόρων εἰς τιμὰς μετριωτάτας.</p>
<p>Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων(σταντι)πόλει πράκτορα κ. ΚΑΡΝΙΚ ΣΕΡΟΠΙΑΝ ἐν Χανίῳ Μεγμέτ' Ἀλή Πασσᾶ, ἀριθ. 21 καὶ 22ος, ἐν Γαλατῷ.</p>			

1	4
2	5
3	6

Τραπεζίται τῆς Ἐταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: **Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὀθωμανικὴ Τράπεζα.**

Διὰ πᾶσαν αἰτίσιν ἀπευθυντέον τῷ κ. Σίμωνι Καϊσουλῶν, εἰδικῷ διευθυντῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ταλατᾶ, ὁδὸς Μαχμουδιέ, ἀριθ. 2, Χανίων Ἰσφιμιάν ἐναντι τῆς Τραπεζῆς Καμόνδου.

<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>	<p>Δ'ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION) ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ</p>	<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>																		
<p>ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῶ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15</p>																				
<p>Κλάδος Πυρκαϊᾶς</p> <table border="1"> <tr><td>Κεφάλαιον</td><td>Φράγκα 10,000,000</td></tr> <tr><td>Ἀποθεματικόν</td><td>» 6,700,000</td></tr> <tr><td>Ἀδφάλαιαι</td><td>» 63,770,000</td></tr> <tr><td>Ἐσοδα τοῦ ἔτους 1890</td><td>» 1,000,000</td></tr> <tr><td>Ζημίαι πληρωθεῖσαι</td><td>» 160,570,000</td></tr> </table>		Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000	Ἀποθεματικόν	» 6,700,000	Ἀδφάλαιαι	» 63,770,000	Ἐσοδα τοῦ ἔτους 1890	» 1,000,000	Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 160,570,000	<p>Κλάδος Ζωῆς</p> <table border="1"> <tr><td>Κεφάλαιον</td><td>Φράγκα 10,000,000</td></tr> <tr><td>Ἀποθεματικόν</td><td>» 93,800,000</td></tr> <tr><td>Ζημίαι πληρωθεῖσαι</td><td>» 59,000,900</td></tr> <tr><td>Ἀδφάλαιαι</td><td>» 243,580,000</td></tr> </table>	Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000	Ἀποθεματικόν	» 93,800,000	Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 59,000,900	Ἀδφάλαιαι	» 243,580,000
Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000																			
Ἀποθεματικόν	» 6,700,000																			
Ἀδφάλαιαι	» 63,770,000																			
Ἐσοδα τοῦ ἔτους 1890	» 1,000,000																			
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 160,570,000																			
Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000																			
Ἀποθεματικόν	» 93,800,000																			
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 59,000,900																			
Ἀδφάλαιαι	» 243,580,000																			

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩ 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Λ. Στ. **1,000,000**

Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 Ἰουρίου 1887
Λ. Στ. **16,000,000**

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἰδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ τοὺς εὐφημότερον γνωστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελέστεραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφάλεια κατὰ πυκαΐας ἐπὶ παντοειδῶν ἀκινήτων, ἐπίπλων καὶ ἐμπορευμάτων ἐνεργοῦμενα διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληρεξουσιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.
H. SW N & Co

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κων/πολιν καὶ τὰ Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδαλιτζή χάν, Γαλατῆ, ἀνωθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—32, Avenue de l'Opéra, 32—ΠΑΡΙΣΙΟΙ
ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIARHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΔΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ	ΜΥΡΑ DU REGENT
ΥΔΡ ΑΛΑΡΕΑΥD'ESPAGNE	ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ
ΜΥΡΑ FEDORA	ΓΑΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ A L'IRIS

Σάπωνες. Ἐκχυλίσματα. Ὑδατα κομμώσεως κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξιάδην Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Λ.ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Λ.ΣΤ.

Ασφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, Ἐπιπλοεμπορεύματα, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα εἰς ὄρους ἐπωφελεῖς καὶ ἀσφαλεστάτους δυνάμα.— Ἀποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: WHITTAL-HAN Ἐν τῇ Πόλει.

Ὁδὸς Μείδαντζή (Βαντί-μαποῦ)

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co